

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, IČO 25829050
sídlem Milíčova 1343/16, 702 00 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o zaplacení 36 515 594,02 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhá po žalované zaplacení částky 36 515 594,02 Kč spolu s úrokem ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky ode dne 10. 2. 2018 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 9 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou (po částečném zpětvzetí) a ve znění pozdějších podání domáhala na České republice zaplacení částky 36 515 594,02 Kč spolu s úrokem ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky ode dne 10. 2. 2018 do zaplacení a náhrady nákladů v řízení. Tvrdila, že dne 16. 10. 2014 došlo v areálu státního podniku Vojenského technického ústavu, s. p. (dále též jako „VTÚ“) Bohuslavice nad Vlárí-Slavičín-Vlachovice (dále též jako „dotčený areál“, nebo „areál VTÚ“) k úmyslnému trestnému činu obecného ohrožení spáchaného

- příslušníky ozbrojených sil Ruské federace. Pachatel či pachatelé vnikli do hlídaného muničního areálu mimo střežený vstup a do skladu pravděpodobně umístili nástražný systém, který požár a následný výbuch způsobil nebo požár způsobili přímo. Jako přímý následek tohoto jednání došlo k požáru a následnému výbuchu muničního skladu č. 16 v dotčeném areálu.
2. Žalobkyně v rozhodné době užívala v dotčeném areálu mimo jiné sklad č. 16 k uskladnění munice.
 3. Vlastníkem dotčeného areálu je Česká republika, která svěřila majetek v rozhodné době do hospodaření VTÚ, jenž byl založen Ministerstvem obrany. Orgánem odborného dozoru odpovědného za dodržování předpisů o skladování zbraní a střeliva včetně stanovení formy střežení tohoto areálu byla Policie ČR, Krajské ředitelství Zlínského kraje, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál. Orgánem státního požárního dozoru je Hasičský záchranný sbor České republiky (dále jen „HZS“).
 4. V předmětném skladě nedošlo k výbuchu, nýbrž prvotně k požáru, který následně přerostl v sérii výbuchů, kterým došlo ke zničení celé budovy skladu č. 16. Aby k této situaci, kdy neznámí pachatelé vnikli do areálu, překonali zabezpečení a v objektu nacházejícím se ve střeženém areálu založili požár, došlo, musela jí předcházet celá řada pochybení orgánů státního dozoru, která pachatelům umožnila zamýšlené jednání dokonat. Tato pochybení představující nesprávný úřední postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, specifikovala žalobkyně následovně:
 5. Nesprávný výkon veřejné moci orgány v působnosti Ministerstva obrany (dále též jako „MO“):

Nedostatečná kontrola při nakládání s majetkem státu

6. Pracovníci MO jako zřizovatele VTÚ a orgánu odpovědného za nakládání s majetkem státu nedostatečně prováděli kontrolu nakládání s majetkem uloženým v dotčeném areálu a připustili, aby uložený vojenský materiál nebyl zabezpečen způsobem vylučující v maximální možné míře jeho zničení, přestože věděli, jaký objem vojenského materiálu je skladován a jednalo o objekt důležitý pro obranu státu. Tuto povinnost ukládá MO zákon o hospodaření s majetkem ČR¹ tak občanský zákoník. MO tedy mělo zajistit, aby byl skladovaný materiál zabezpečen minimálně na úrovni ochrany skladu v Květné.
7. Ministr obrany jako člen vlády byl nepochybně adresátem zvláštních zpráv zpravodajských služeb, které mimo jiné upozorňovaly i na nedostatky při zabezpečení muničních skladů. Přesto na tyto zprávy žalovaná nereagovala a v rámci své působnosti neučinila žádná opatření, aby snížila rizika trestné činnosti, zaměřené právě proti těmto muničním skladům.
8. Žalobkyně s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 písm. h), písm. l) zákona č. 77/1997, o státním podniku, tvrdila, že stát prostřednictvím MO zjevně nekontroloval, zda potřeby státu, které podnik svou podnikatelskou činností zabezpečuje, jsou zajišťovány účelně a hospodárně, a současně nedohlížela na hospodárné, účelné a efektivní využívání tohoto majetku při provozování podnikatelské činnosti VTÚ. Z důkazů předložených žalobkyní, jakož i skutečností obecně z médií a vyjádření vlády známých, MO umožnilo pachatelům zcela bezproblémové vniknutí do prakticky nehlídaného a nezabezpečeného areálu. Stát na rozdíl od VTÚ totiž disponoval informacemi o systémových chybách v zabezpečení muničních skladů obecně, s nimiž se ministr obrany nepochybně seznámil z titulu výkonu své funkce, zejména pak na jednáních vlády a ze zpráv zpravodajských služeb. Žalovaná

¹ Zde má žalobkyně zřejmě na mysli zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

proto měla na základě takto získaných informací bez zbytečného odkladu uložit VTÚ zesílit ochranu muničních skladů v jejich působnosti, za jejichž bezpečnost smluvně odpovídala nájemcům. Pokud by totiž žalovaná svoji prevenční povinnost splnila, riziko trestného činu by bylo ne-li nulové, tak přinejmenším minimální. MO jako zřizovatel mělo státnímu podniku vytknout v rámci kontroly hospodaření s majetkem státu porušení povinnosti předcházet škodám na majetku státu i třetích osob tím, že nezřídil řádné a funkční ochranné pásmo a dostatečné uzavření areálu. MO tak mělo s ohledem na výše uvedené povinnost uložit vedení VTÚ, aby zajistil po stavební či organizační stránce stejnou úroveň zabezpečení skladovaného vojenského materiálu jako měl například sklad v Květné.

9. S odkazem na § 2 odst. 1, § 6 odst. 1 písm. i), odst. 2 písm. c) zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, žalobkyně dovozuje, že i když by samotný areál neměl v době výbuchu určeno konkrétní použití k zajištění obrany státu, takové použití je nasnadě, a bylo povinností je určit. I potenciální užití musí být do budoucna vždy zajištěno, a nikoli naopak umožněno jakékoli osobě do daného objektu vniknout a svým jednáním použití pro obranu státu znemožnit.
10. S odkazem na ustanovení § 44 zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky bylo povinností státu zřídit kolem dotčeného areálu ochranné pásmo.
11. Odpovídajícími opatřeními pak bylo zabezpečení pomocí kamer se záznamovým zařízením zabírající vnitřek jednotlivých skladů a rampy ke skladům, pletivo obvodového plotu mělo být navýšené o žiletkový drát; dále měla být zbudována dvojité prostupná brána na kontrolu vozidel, s kamerovým propojením na kontrolovanou plochu, zajištěna fyzická kontrola vnitřku všech příjezdějících vozidel, podrobná perlustrace osob s následným ověřováním návštěvníků cestou kontroly jejich dokladů, k čemuž žalovaná měla mít zpracován interně normativní akt upravující režim ochrany a ostrahy, s tím, že do areálu by nebyl povolen vstup osob s neproověřenými doklady (kontrola ve spolupráci se zpravodajskými službami); pravidelná pochůzková kontrolní činnost (dále souhrnně též jako „Odpovídající opatření“).

Nedbalý stavební a požární dozor

12. Příslušný vojenský stavební úřad, tedy správní úřad v působnosti MO, nedbalým způsobem vykonával stavební dozor, když v jeho rámci nestanovil taková nezbytná technická opatření, která měla zajistit, aby byl garantován nerušený výkon účelu dané stavby, tedy skladování vojenského materiálu. V tomto směru měl vojenský stavební úřad v rámci kolaudačního povolení a na něj navazující stálý výkon státního stavebního dozoru kontrolovat, zda jsou předmětné stavby v takovém technickém stavu, aby bylo minimalizováno požární riziko. Vojenský stavební úřad tak měl trvat na tom, aby systém zajištění byl stejný jako v případě areálu v Květné, zejména měl být v režimu objektu důležitého pro obranu státu.
13. Ve smyslu tehdejšího stavebního zákona, jakož i vyhlášky č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin, zejména § 6 až 11 ohledně požadavků na sklady, a na něj navazujícího výkonu státního stavebního dozoru dle § 132 a násl. stavebního zákona a zákona č. 133/1985 Sb. kontrolovat, zda jsou předmětné stavby (a to též stavby plotů a ochranných prostředků kolem areálu vůbec) v takovém technickém stavu, aby bylo minimalizováno jak požární riziko, tak vniknutí třetích osob do areálu a skladů. V rozporu se svým výše citovaným veřejným tvrzením v rámci dohledu stavebního úřadu nekontrolovala bezpečnostní pásma, provozní, požární a havarijní řády, čímž umožnila vniknutí cizích osob do areálu, vznik požáru a způsobení výbuchu skladu č. 16 a tím škody na majetku a na životech.

Nezpracování do krizového plánu kraje

14. MO jako zřizovatel VTÚ a ústřední správní úřad v jehož působnosti se nachází jak příslušný vojenský stavební úřad, tak příslušné vojenské velitelství, jako složka integrovaného záchranného systému (dále též jako „**IZS**“) nezajistilo, aby byl dotčený areál řádným způsobem zapracován do krizového plánu kraje, jakož i příslušného krizového plánu obce s rozšířenou působností, a aby ze strany VTÚ jakožto správce areálu byly splněny veškeré povinnosti dané zákonem o prevenci závažných havárií. Zástupce Armády ČR, resp. zástupce příslušného orgánu v působnosti MO, měl zajistit, aby předmětný muniční areál byl v rámci krizového plánování zdůrazněn jako objekt, v němž je skladován vojenský materiál s rozpracováním podrobné metodiky zásahu v případě požáru či jiné závažné havárie, a to ve smyslu. § 9 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. g), odst. 3 písm. b), písm. c), písm. d), odst. 4 písm. a) a písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení.
15. Této povinnosti zjevně MO nedostalo, neboť bezprostředně po prvním výbuchu vyšlo najevo, že v podstatě neexistují žádné koncepční systémy koordinace činnosti jednotlivých složek IZS zejména co do přesné specifikace činností při zabezpečení ostatních skladových objektů.
16. Pokud by výše uvedené povinnosti byly splněny, pak by nepochybně nedošlo k situaci, kdy VTÚ nesplnilo své povinnosti dle zákona o prevenci závažných havárií (kdy, jak bylo prokázáno po události, režim vstupu hlavní branou, i oplocení areálu a další zabezpečení, byly zcela nedostatečné). Teprve v lednu 2016 probíhala výstavba plotu s elektronickým zabezpečením. Porušením uvedených předpisů ze strany MO je současně to, že předmětný areál byl vyňat z působnosti speciálního vojenského hasičského útvaru a podřízen pod působnost obecných složek HZS. Krizový plán Zlínského kraje, pokud je žalobkyni známo, neobsahuje ve vztahu k areálu zcela ničeho.
17. Porušení výše uvedených předpisů žalobkyně shledává také v tom, že se v dotčeném areálu, nekonalo žádné cvičení HZS a IZS. Tím došlo k tomu, že zasahující jednotka HZS zasahující u požáru skladu č. 16 se dostavila pozdě, nebyla zcela a dostatečně informována o materiálu dotčenému požárem, a konečně nebyla schopna tento začínající požár uhasit, a tak zabránit následným výbuchům.
18. Nesprávný výkon veřejné moci orgány v působnosti Ministerstva vnitra (dále též jako „**MV**“):

Dozor při uskladnění vojenského materiálu

19. Oprávněné úřední osoby zařazené u Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje, nedostatečným způsobem vykonávaly svoji působnost v rámci státního dozoru při uskladňování vojenského materiálu. Pripustily, aby takový objem vojenského materiálu, který byl uložen v areálu VTÚ byl strážěn způsobem, jaký existoval v den škodní události, když bylo zřejmé, že tato ochrana byla zcela nedostatečná a umožnila neznámému pachateli do areálu vniknout.
20. Žalobkyně s odkazem na ustanovení § 74 odst. 3 písm. b), § 75 odst. 2 a § 75a odst. 3 zákona o zbraních a střelivu uzavřela, že MV a orgány v její gesci porušily povinnost vykonávat dozor nad Policií ČR, Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje, zejména oddělením služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ve věci uskladňování vojenského materiálu v předmětném areálu. MV mělo zajistit a zejména metodicky vést podřízené správní úřady k tomu, aby v případě uskladnění nadkritického množství zbraní a střeliva zajistily v rámci vrchnostenského dozoru, aby místa uskladnění byla zajištěna účinnými technickými prostředky, zejména pak prostředky osobními a elektronickými. Dále měly důsledně

kontrolovat stav a úplnost provozních řádů objektů VTÚ a nekompromisně trvat na řádném zabezpečení a střežení areálu.

21. Žalobkyně též uvedla, že k požáru nedošlo činností jejích zaměstnanců, kteří se naopak stali obětí trestného činu. K průniku pachatelů do uzavřeného a hlídaného muničního areálu pak došlo trestuhodnou nedbalostí na straně žalovaného, který porušil nejen svoji zákonem uloženou prevenční povinnost, ale zejména povinnost zajistit řádnou ochranu a ostrahu skladů zbraní a střeliva.

Prevence závažných havárií

22. Oprávněné osoby zařazené u Krajského úřadu Zlínského kraje, nezajistily pro dotčený areál opatření v rámci prevence závažných havárií tak, aby byla definována veškerá možná rizika vyplývající z variant možných havárií. Zejména pak tyto oprávněné úřední osoby nezajistily řádné proškolení složek HZS jakož i IZS pro případ požáru v daném areálu. MV mělo povinnost do seznamu prvků kritické infrastruktury dle krizového zákona (§ 10 odst. 1, písm. f)) zpracovat také předmětný areál, což zjevně neučinilo i přesto, že o jeho existenci vědělo či mělo vědět z úřední povinnosti. Dále mělo povinnost provést kontrolu krizového plánu Zlínského kraje (§ 10 odst. 1, písm. c)). Adekvátním postupem bylo nařídít VTÚ zajištění kamerového sledování, řádnou kontrolu oplocení a napojení zabezpečovacího systému na operační středisko PČR. Dotčený areál měl být současně zapracován do krizového plánu kraje. MV podle krizového zákona provádí kontrolu krizových plánů krajů, zpracovává ve spolupráci s jiným ústředním správním úřadem plán cvičení orgánů krizového řízení apod. MV dále odpovídá za přípravu a řešení krizových situací souvisejících s vnitřní bezpečností a veřejným pořádkem, a přitom určuje a kontroluje postupy Policie ČR.
23. Současně MV jako ústřední správní úřad dle krizového zákona mělo povinnost zajistit, aby byl muniční areál řádným způsobem zapracován do krizového plánu kraje, jakož i příslušného krizového plánu obce s rozšířenou působností. MV mělo povinnost ve spolupráci s MO zajistit, aby předmětný muniční areál byl v rámci krizového plánování zdůrazněn jako objekt, v němž je skladován vojenský materiál s rozpracováním podrobné metodiky zásahu v případě požáru či jiné závažné havárie.
24. MV v řízení přímo uvedlo, že MO ani VTÚ jako státní podnik neohlásili na KÚ Zlínského kraje jako orgán IZS a orgán státní správy na úseku havarijního plánování, že došlo ke změně v tom, že v areálu byl uložen vojenský materiál soukromých společností. Dle MV jde tedy o pochybení MO. V rámci šetření pak vyšly najevo skutečnosti, že to byl právě stát, jednající prostřednictvím MV, který měl v rámci krizového plánování výslovně zákonem uloženou povinnost zajistit, aby vlastník (správce) muničního areálu splnil v rámci havarijního plánování zákonem stanovené povinnosti. Ačkoliv stát věděl, že se v dané lokalitě aktivní muniční areál nachází, bez zjevného důvodu netrval na tom, aby VTÚ zákonem stanovené povinnosti splnil a takový havarijní plán předložil. Pokud by svoji povinnost splnil, nepochybně by v rámci krizového řízení došlo k nastavení takových opatření, aby bylo riziko ohrožení bezpečnosti skladovaných zbraní a střeliva sníženo na minimum.

Nesprávný hasební zásah a likvidační práce

25. Příslušné úřední osoby a zasahující jednotky dostatečně nevyhodnotily přijaté oznámení o požáru v areálu VTÚ, a neuhasily začínající požár. Měly si být vědomi obsahu skladů v areálu, a dle toho zvolit způsob likvidace požáru. HZS měl povinnost zajistit připravenost a akceschopnost jednotek. Měl dále mj. povinnost koordinovat zabezpečování požární

ochrany v areálu s ostatními orgány, a dále povinnost soustředit a vyhodnocovat informace potřebné pro zásahy jednotek požární ochrany a řízení záchranných prací.

26. Jednotky HZS věděly, či ze své činnosti měly vědět, co je v muničních skladech ve Vrběticích skladováno, a tomu pak přizpůsobit formu a prostředky hasebního zásahu. V případě předmětné havárie totiž samotnému výbuchu předcházely postupně se rozvíjející požár, kterému bylo možno v první fázi zabránit vhodným hasebním zásahem. Na tento však nebyly zasahující složky HZS připraveny, neboť zcela selhala koordinací, metodická a koncepční činnost orgánů spadajících do působnosti MV. Z dosud zveřejněných záběrů je totiž zřejmé, že v okamžiku příjezdu hasičů se zejména vně objektu skladu č. 16 rozhořoval menší požár v části skladu, kde nebyla složena aktivní munice. Při vhodné metodice zásahu bylo možno tento požár včas lokalizovat a zlikvidovat.
27. Orgány v gesci MV měly rovněž povinnost podílet se na přípravě koncepce požární ochrany kraje dle zákona č. 133/1985 Sb. o požární ochraně, která měla obsahovat údaje o areálu a postup zásahu v případě požáru. Tyto povinnosti plynou z § 24 odst. 1 písm. a), f), g), h), m), o) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně. Uvedené povinnosti plynou dále z § 26 odst. 2 (působnost HZS), písm. a), b), d), g), j).
28. Za dané situace je zřejmé, pokud by v rámci krizového plánování a řízení HZS bylo zasahujícím hasičům známo, co se v daných skladech nachází, a jaké jsou postupy hašení požáru, zejména jaká jsou rizika pozdního dojezdu na místo, mohlo dojít k uhašení skladu dříve, než došlo k výbuchu uložené munice.
29. Požárem a následným výbuchem nebyl dotčen vojenský materiál, který byl potenciálně nebezpečný, a nic tedy nebránilo umožnit žalobci podílet se na likvidačních pracích a zajistit si k dalšímu využití odvoz té munice, která nebyla požárem a následným výbuchem dotčena. Naopak nelze vyloučit ani to, že velitel zásahu umožnil pracovníkům pyrotechnické služby likvidaci i té munice, která byla využitelná v rámci delaborace. Velitel zásahu opakovaně odmítl poskytnout žalobci doklad o tom, jaké zbraně a munice byly při dané havárii zničeny. Současně odmítl poskytnout žalobci součinnost při získání dokladů o rozsahu havárie tak, aby bylo možno určit, které zbraně či munice uložené ve skladovaném objektu jsou ještě využitelné. Žalobci tedy nebylo umožněno ve smyslu § 24 odst. 2 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, provádět neprodleně záchranné a likvidační práce, a to ani po výbuchu ze dne 16. 10. 2014, čímž nebylo umožněno žalobci zjistit přesný rozsah škody ani zajistit a odvézt případně zbylý materiál, a to ani do dne podání žaloby. Orgány IZS tedy jednaly v rozporu se zákonem, když zejména § 24 stanovil možnost žalobkyni podílet se na záchranných pracích, avšak žalobkyni to nebylo umožněno. Žalobkyni mělo být velitelem zásahu umožněno vstoupit do areálu po uhašení požáru a umožnit ji zachránit případný nepoškozený materiál, a snížit tak vzniklou škodu.

Ověření cestovních dokladů

30. Bezpečnostní orgány MV neprovedly ověření cestovních dokladů označených pachatelů, jež se podíleli na výbuchu skladu, a tyto nezadržely po příletu na území České republiky, ačkoliv tak činit měly a mohly, a umožnily, aby se na území státu pohybovali na krycí či padělané cestovní doklady vojenské osoby cizí moci, které se měly podílet na výbuchu skladu.

Výše škody

31. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že se ve skladu nacházel vojenský materiál žalobkyně v pořizovací ceně 19 256 975,02 Kč, který byl prodán s hospodářským výsledkem ve výši 20 415 467,07 Kč, celková ztráta žalobkyně činí 39 672 442,09 Kč, věcná škoda na drobném materiálu včetně skladových zařízení činila 500.000 Kč, po žalované pak požaduje 40 000 000

Kč. V podání ze dne 21. 12. 2018 žalobkyně specifikovala množství a druh uskladněné munice a střeliva s tím, že pořizovací cena činila 17 173 835,57 Kč. Před výbuchem byl některý tento materiál prodán se ziskem v celkové výši 25 237 398,65 Kč, a celková škoda vzniklá nesprávným úředním postupem tak činí 42 411 234,22 Kč, nicméně s ohledem na promlčení se domáhá částky 40 000 000 Kč. Částečným zpětvzetím žaloby ze dne 8. 1. 2024 vzala žalobkyně žalobu do částky 3 484 405,98 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně ode dne 10. 2. 2018 do zaplacení zpět. V uvedeném podání žalobkyně uvedla, že celková škoda sestávající z pořizovací ceny ve výši 17 173 835,57 Kč a ušlého zisku ve výši 25 237 398,65 Kč, činí celkem 42 411 234,22 Kč, když na základě dohody se společností SISCO International SAS v případě prodeje 3 000 000 ks munice 7,62x39 FMJ se ztráta marže ve výši 9 560 700 Kč u této položky snížila o 5 895 640,20 Kč. S ohledem na skutečnost, že celková škoda činila 42 411 234,22 Kč (17 173 835,57 Kč pořizovací cena a po odečtení 5 895 640,20 Kč činil ušlý zisk/ztráta marže 19 341 758,45 Kč, celková škoda tedy 36 515 594,02 Kč), proto vzala žalobkyně žalobu v části požadovaných 3 484 405,98 Kč s příslušenstvím zpět.² **Žalobkyně se tak domáhala celkem zaplacení částky 36 515 594,02 Kč s příslušenstvím, představující pořizovací cenu zničených zbraní a střeliva ve výši 17 173 835,57 Kč a ušlého zisku/marže ve výši 19 341 758,45 Kč.**

32. V případě většiny skladovaného materiálu se jedná o vojenský materiál, v některých případech jde o bezpečnostní materiál. Nelze opominout, že šlo současně o zbraně a střelivo podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu. Každý z uvedených nesprávných postupů způsobil část následku, kdy celý následek je dán souhrnem těchto postupů. Pokud by orgány státního dozoru řádně zkontrolovaly stavebně-technický a požárně bezpečnostní stav skladu č. 16, nedošlo by v něm k požáru v důsledku jeho stavebně-technického stavu, a tedy ani k následnému výbuchu, jež způsobil žalovanou škodu. Pokud by příslušná jednotka HZS provádějící hasební zásah tento provedla správně a podle všech standardů, požár by byl uhašen již v zárodku a nikdy by se nerozšířil do té míry, že by zapříčinil výbuch skladu č. 16. Pokud by příslušné složky veřejné moci včas identifikovaly možné pachatele výbuchu a tyto rovněž včas zadržely, ke vzniku škody by nedošlo. Dále poukázala, že cizinecká policie oba pasy agentů GRU kontrolovala, označila je za jsoucí bez vad, čímž fakticky umožnila vstup daných osob do České republiky.

Příslušná organizační složka

33. Soud nejprve jednal na straně žalované s MO a MV, následně pak s Ministerstvem financí (dále též jako „**MF**“) jako jedinou organizační složkou oprávněnou jednat v tomto řízení na straně žalované České republiky. S ohledem na skutečnost, že tvrzený nárok žalobkyně je nárokem na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále též jako „**OdšKZ**“), je nutno posuzovat, jaká organizační složka státu je oprávněna ve věci za Českou republiku jednat. V usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2023, č. j. 70 Co 32/2023 – 268, jímž bylo změněno usnesení zdejšího osudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 4 C 94/2018 – 254, tak, že řízení se nepřerušuje, Městský soud (mimo jiné) uvedl, že zdejší soud je povinen osvětlit, zda je žalobou žalobkyně uplatňován pouze jediný nárok na náhradu škody, nebo zda je touto žalobou uplatňováno více samostatně vymezených nároků vůči státu najednou. V druhém uvedeném případě je pak žalobkyně povinna na výzvu tvrdit, jakého peněžitého zadostiučinění se ve vztahu k jednotlivým skutkům domáhá. Žalobkyně k výzvě soudu podáním došlým dne 27. 4. 2023 mj. uvedla, že je zřejmé, že stát a obě

² Soud usnesením ze dne 13. 2. 2024, č.j. 4 C 94/2018-375, řízení v této části zastavil.

žalované (respektive organizační složky, jež za stát vystupují, tedy MV a MO – *pozn. soudu*) se dopustily několika porušení dotčených právních předpisů a několika nesprávných úředních postupů, bez nichž by ke škodě na majetku žalobkyně nedošlo (č. l. 277 p. v. *spisu*). Každý z uvedených nesprávných postupů způsobil část následku, když celý následek je dán souhrnem těchto postupů, přičemž je velmi obtížné stanovit např. procentuální podíl každého daného dílčího postupu v celkovém následku (č. l. 280 *spisu*). Podle čl. III zákona č. 118/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, a OdškZ (*zákon č. 118/2020 Sb. nabyt účinností 1. 4. 2020*), platí, že na řízení o nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; povinnost poskytnout nezbytnou součinnost podle ustanovení § 14 a 18 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tím však není dotčena. Jinými slovy, na řízení podle OdškZ zahájena před datem 1. 4. 2020 se použije OdškZ ve znění před uvedeným datem.

34. Podle § 6 odst. 3 OdškZ ve znění do 1. 4. 2020 pak platí, že není-li možno příslušný úřad určit podle odstavce 2, jedná za stát Ministerstvo financí. Je-li žalobou proti státu uplatňován pouze jediný nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy, a to i v případě, že ke škodě (respektive újmě) došlo v působnosti dvou nebo více organizačních složek státu, může stát zastupovat jen jedna organizační složka státu. Pokud by skutkové okolnosti ohledně jednoho nároku měly vést k určení příslušnosti různých organizačních složek, je třeba s ohledem na výše uvedené zvolit pouze jednu organizační složku, která bude žalovanou zastupovat. Nelze současně upřednostnit některou jinak příslušnou organizační složku na úkor druhé, a proto bude za stát v souladu s ustanovením § 6 odst. 3 OdškZ jednat MF, neboť to je ústředním orgánem státní správy pro hospodaření s majetkem státu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014). Pokud je žalobou uplatňováno více samostatně vymezených nároků vůči státu najednou (objektivní kumulace nároků), příslušnost více různých organizačních složek státu vyloučena není, bude-li každá z těchto složek jednat ohledně toho nároku, jenž vznikl v jejím resortu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 493/2013). I v takové situaci je žalovanou pouze jeden subjekt, a to Česká republika, za kterou jedná ve vztahu k jednotlivým uplatněným nárokům více příslušných organizačních složek (Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 81). Jestliže by nebylo možné ohledně některého z žalovaných nároků určit příslušnou organizační složku jednající za žalovanou, je nutno jednat s Ministerstvem financí (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2577/2016).
35. Objektivní kumulací nároků je myšlena situace, kdy žalobce uplatňuje dva relativně samostatné nároky (například náhrada nemajetkové újmy za bezdůvodné trestní stíhání a náhrada nemajetkové újmy za to, že to stejné trestní stíhání trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu) v jednom řízení (byť spojené totožným „skutkem“), a lze o nich rozhodnout samostatně. Pakliže soudy posuzují oba relativně samostatné nároky v rámci jednoho řízení, je třeba, aby v odůvodnění svých rozhodnutí zřetelně a jasně vymezily, jakou částku považují za odškodnění nezákonného rozhodnutí neboli nedůvodného trestního stíhání, a jaká část odškodnění připadá na nepřiměřenou délku řízení, jinými slovy řečeno, zhodnocení obou nároků (odlišných škodní příčinou i následkem v podobě jiné újmy) musí odpovídat požadavku na přiměřenou výši zadostiučinění (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2773/2011).
36. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu (týkající se § 6 OdškZ ve znění do 1. 4. 2020) je vystavěna na názoru, že za stát může před soudem v téže věci jednat jen jedna jeho

organizační složka (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 12. 2003, sp. zn. 21 Co 595/2003, uveřejněné v časopise Soudní rozhledy 6/2005 pod č. 72, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014). Důvodem požadavku na vystupování pouze jedné organizační složky za stát v téže věci je především zájem na kvalifikovaném zastupování a prevence vzniku rozporů v právním jednání za stát. Pokud by v téže věci zastupovalo žalovanou naráz více organizačních složek, za každou z nich musí před soudem jednat fyzická osoba dle § 21a odst. 3 o. s. ř., jednání ve shodě za žalovanou by bylo ohroženo (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4845/2009).

37. Pojem „téže věci“ ve výše zmíněných rozhodnutích Nejvyššího soudu je přitom třeba chápat tak, že se týká jednoho nároku. Totožný předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn, tedy ze stejného skutku. Podstatu skutku (skutkového děje) lze přitom spatřovat především v jednání, a to ve všech jeho jevových formách, a v následku, který jím byl způsoben (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 29 Cdo 4602/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. 28 Cdo 2893/2012, a v nich citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu). „Táž věc“ je tedy určena jediným skutkově ohraničeným nárokem a žalobním žádáním.
38. Rozhodující pak je, zda žalobkyně skutečně uplatňuje více nároků, tedy zda jí požadovaná částka náhrady zahrnuje více samostatných a navzájem odlišitelných újem, které vznikly v důsledku více příčin. Pak není důvodu, aby jen proto Ministerstvo financí nahrazovalo více specializovaných úřadů; to by nepochybně bylo proti zájmu na kvalifikovaném zastoupení. I tehdy vystupuje v soudním sporu jediný žalovaný, a to Česká republika, za níž případně jedná ve vztahu k jednotlivým uplatněným nárokům více příslušných organizačních složek.
39. V projednávaném případě se pak podle tvrzení žalobkyně jedná o tzv. „kumulativní kauzalitu“, kdy existuje více událostí (jednání, opomenutí jednání), které způsobí škodní následek, každá z událostí však není dostačující podmínkou pro vznik celého následku, ale pouze pro vznik části následku, společně však způsobí následek celý (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2025, sp. zn. 30 Cdo 2276/2024).
40. Žalobkyně tvrdí, že v důsledku nesprávného výkonu veřejné moci orgány v působnosti MO a v působnosti MV, došlo k výše uvedené škodě, přičemž ke vzniku škody došlo v důsledku porušení dotčených právních předpisů a několika nesprávných úředních postupů, bez nichž by ke škodě na majetku žalobkyně nedošlo. Každý z uvedených nesprávných postupů způsobil část následku, kdy celý následek je dán souhrnem těchto postupů, přičemž je velmi obtížné stanovit např. procentuální podíl každého daného dílčího postupu v celkovém následku.
41. Jinými slovy, škodu mělo způsobit spolupůsobení nesprávného výkonu veřejné moci orgány v působnosti MO a v působnosti MV, tj. jejich společným nesprávným postupem. Došlo ke kumulaci jednotlivých skutečností, které měly škodu vzniklou žalobkyni způsobit. Žalobkyni pak měla vzniknout pouze jedna majetková škoda, kterou uplatnila žalobou, resp. žalobou uplatnila pouze jeden samostatně vymezený nárok. Nedošlo tedy k objektivní kumulaci nároků [přestože ke škodě (respektive újmě) mělo dojít v působnosti dvou nebo více organizačních složek státu, a to spolupůsobením několika různých příčin].
42. Jednotlivé příčiny není možné jednoznačně konkrétně vymezit. Není proto zřejmé, v působnosti které organizační složky mělo dojít k porušení dotčených právních předpisů. Proto je v daném případě dána příslušnost MF k jednání za Českou republiku. Žalobkyně sama ani netvrdí, že by více nároků vůči České republice uplatňovala, nebo že by každé jednotlivé porušení samo o sobě bylo příčinnou vzniku škody; výslovně tvrdí, že ke vzniku škody došlo jejich spolupůsobením.

Vyjádření žalované České republiky

43. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla ji zamítnout. Neztotožnila s názorem žalobkyně, že tvrzené jednání bylo výkonem veřejné moci a následně i nesprávným úředním postupem, protože má za to, že se na projednávaný případ neuplatní zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Z převážné většiny se totiž jedná o soukromoprávní vztah mezi nájemcem a pronajímatelem (státním podnikem VTÚ, který je osobou s právní subjektivitou a příslušné ministerstvo vykonává toliko povinnosti vlastníka).
44. Ve svých vyjádřeních podrobně popsala, že žalobkyně uzavřela s právním předchůdcem Vojenského technického ústavu, s. p., státním podnikem VOP-026 Šternberk nájemní smlouvu, která přešla na vznikající Vojenský technický ústav, s. p. V uvedené smlouvě se žalobkyně zavázala k využití pronajatých prostor za účelem skladování munice, výbušnin a zbraní, a k odpovědnosti za dodržování veškerých legislativních požadavků, které s provozovanou činností souvisí. Jelikož současně byla i vlastníkem uskladněného materiálu a objekt užívala, plnila rovněž roli provozovatele podle § 2 písm. c) zákona č. 224/2015 Sb., o prevenci závažných havárií, a byla povinna dodržovat veškeré povinnosti vyplývající z citovaného zákona, jakož i dalších povinností souvisejících s nakládáním se zbraněmi a výbušninami. Materiál skladovaný žalobkyní přitom nelze považovat za vojenský materiál, neboť ten je definován v § 2 odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, jako vojenská výstroj, vojenská výzbroj, vojenská technika a určená technická zařízení, která je užívána k plnění nebo zabezpečení úkolů ozbrojených sil, přičemž v daném případě se jednalo o materiál soukromé společnosti určený k zabezpečení jejích komerčních aktivit. Z toho důvodu tak nelze aplikovat ani zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. V souladu se zákonem o prevenci závažných havárií a dalšími souvisejícími právními předpisy jde veškerá kontrolní činnost za provozovatelem, tedy žalobkyní. Na tom nic nemění ani fakt, že objekt má postavení objektu důležitého pro obranu státu podle zákona č. 222/1999 Sb., o zajištění obrany České republiky. Toto postavení totiž vyplývá již z podstaty osoby oprávněné s majetkem České republiky nakládat, tedy státního podniku zřízeného Ministerstvem obrany. Co je však podstatné je povaha provozovatele a skladovaného materiálu, tedy zda jde o státní či soukromý subjekt a je skladován vojenský materiál či civilní munice. Za zabezpečení skladu č. 16 tak byla odpovědná žalobkyně jako držitel zbrojní licence a bylo její povinností skladovat zbraně a střelivo v takových skladech a takovým způsobem, které odpovídají požadavkům stanovených právními předpisy. Své povinnosti se nemohla zbavit tvrzením, že si pronajala sklady nevhodné ke skladování zbraní a střeliva.
45. Žalovaná dále poukázala na § 16 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, s tím, že vojenský stavební úřad má příslušnost pouze u těch objektů důležitých pro obranu státu, které slouží nebo mají sloužit k zajištění obrany státu. Věcně příslušný stavební úřad si však není vědom žádného pochybení, respektive porušení svých povinností. Za požární ochranu pak v souladu s § 2 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, odpovídá statutární orgán právnické osoby, která užívá daný prostor k provozování své činnosti, tedy provozovatele.
46. Na místě zasahující jednotky HZS Zlínského kraje neměly podrobnější informace o uskladněném materiálu ve skladu č. 16, neboť ze strany žalobkyně nebyla zpracována dokumentace zdolávání požárů pro daný objekt. Nelze tak souhlasit s tvrzením, že požárem nebyl dotčen materiál, který by byl potencionálně nebezpečný. Zdůraznila přitom, že velitel zásahu musí dbát především na ochranu života a zdraví osob a rizikovost vstupu osob překračovala jakoukoli míru únosnosti vztahující se k jejich bezpečnosti. Vzhledem k nebezpečné zóně tak nebyl umožněn vstup do areálu žádným jiným subjektům než složkám

- IZS. V souvislosti s řešením mimořádné události po požáru a výbuchu munice byla prostřednictvím Generálního ředitelství HZS České republiky na žádost hejtmána Zlínského kraje zahájena ústřední koordinace záchranných a likvidačních prací, přičemž k plnění úkolů policie byla následně povolána i armáda. Z tvrzení žalobkyně nelze dovodit příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem MO a vznikem škody žalobkyně, neboť došlo ke spáchání úmyslného trestného činu za účasti příslušníků ozbrojených sil cizí moci.
47. Dále žalovaná poukázala na to, že pachatelé trestného činu se blíže neidentifikovaným způsobem dostali do areálu a následně do skladu č. 16 v užívání žalobkyně, který měla žalobkyně zapečetěn, s trojitými trezorovými dveřmi, zabezpečen proti vhození čehokoliv dovnitř a proti požáru s omezeným přístupem ke klíčům a zejména pečetícím kleštím. Lze si stěží představit, že by spáchání tohoto útoku zabránil sebelépe zpracovaný krizový plán, kontrola hospodaření státního podniku či požární a havarijní řády. Do celé záležitosti byli navíc podezřele zapleteny osoby napojené na žalobkyni, o čemž vypovídá zejména jejich nezvyklé chování a kontakty v době před výbuchem. Tvrzení žalobkyně jsou rozporuplná, neboť na jednu stranu podle ní žalovaná umožnila pachatelům bezproblémové vniknutí do prakticky nehlídaného a nezabezpečeného areálu (ačkoliv žalobkyně od počátku trvání nájemního vztahu neupozorňovala na nějaké nedostatky), aby později její majitel uvedl, že se do předmětných skladů dalo dostat pouze za přísných bezpečnostních opatření a probíhala zde kontrola dokladů a prohlídka automobilu. Z tvrzení žalobkyně nelze naznat, co mělo tvrzenou škodu způsobit, v čem konkrétně lze spatřovat nesprávný úřední postup, když jsou směřovány domnělé povinnosti žalované, které mnohdy ani objektivně mít nemohla.
48. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že případná kontrola nemohla žalobkyni nařídit, aby ve svých skladech snížila množství přechovávaných zbraní nebo střeliva, a to z důvodu absence právní normy, která by stanovila maximální počet. Zákon nestanovil MO žádné povinnosti ke kontrole. Žalobkyně neměla povinnost hlásit pohyb vojenského materiálu mezi skladovými objekty a z Centrálního registru zbraní nelze určit, co se v den výbuchu ve skladu č. 16 nacházelo za majetek. Informace o munici, kterou žalobkyně vlastnila, nebyly sdíleny v rámci Policie České republiky, ani v rámci státní správy, když žalobkyně měla povinnost vést evidenční knihu zbraní a střeliva. Žalobkyně též nesplnila povinnost podle § 5 odst. 1 zákona č. 59/2006 Sb., o prevenci závažných havárií, když nepředložila Krajskému úřadu Zlínského kraje v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení provozovaného objektu do skupiny A nebo B. Za veškeré nesprávnosti, které jsou obecně vytýkány oprávněným úředním osobám, odpovídá žalobkyně, proto s ní bylo zahájeno správní řízení a rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje č. j. KUZL 64632/2016 ze dne 13. 10. 2016 jím byla uložena pokuta. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 12. 2017, č. j. MZP/2017/570/1121.
49. Nadto při kontrole hospodaření státního podniku podle § 15 zákona 77/1997 Sb., o státním podniku, nebyla uplatňována státní moc a MO tak neporušilo povinnosti ve vztahu k Vojenskému technickému ústavu. Žalobkyni citované ustanovení § 74 odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, bylo do zákona zařazeno mnohem později a povinnost MO ukládalo až od 1. 8. 2017. Úřad oprávněný ke kontrole skladování munice byl stanoven zákonem o střelných zbraních a střelivu a zákonem č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. Žalobkyně doložila nahlášení nabytí a převedení vlastnického materiálu až v době po výbuchu skladu.
50. Závěrem žalovaná uvedla, že za škodu jsou primárně odpovědní pachatel či pachatelé trestného činu a určitý podíl na vzniklé situaci má i žalobkyně, neboť ta některé své povinnosti provozovatele nesplnila. Žalobkyně měla rovněž zákonnou povinnost zabezpečit přechovávané zbraně a střelivo, a to bez ohledu na skutečnost, kdo byl vlastníkem objektu. Pokud pak objekty, v nichž zbraně a střelivo přechovávala, nesplňovaly zákonem stanovené požadavky na technická opatření, nelze za takový stav vinit ústřední orgány státní správy či

VTÚ. Nadto i žalobkyni je dána prevenční povinnost předcházet škodám na svém majetku a povinnost dodržovat povinnosti stanovené zákonnými předpisy, a to zejména zákonem o prevenci závažných havárií. Žalobkyně neusnesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran existence nesprávného úředního postupu a příčinné souvislosti mezi tvrzenou, avšak neprokázanou škodou. Nelze totiž vůbec jasně seznat, co mělo tvrzenou škodu způsobit a v čem by bylo možné konkrétně spatřovat nesprávný úřední postup. Žalobkyně směšuje několik nároků v režimu různých právních úprav, na některé není možné aplikovat zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem, a v některých případech není vůbec dána pasivní legitimace státu. Z opatrnosti žalovaná namítla promlčení nároku žalobkyně. Žalobkyně navíc měla možnost nárok uplatnit podle § 30 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, který je vůči zákonu č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem, v poměru speciality. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

Po provedeném dokazování soud učinil následující závěr o skutkovém stavu:

51. Žalobkyně je právnickou osobou, která od 5. 4. 2004 disponovala koncesí k přepravě, nákupu, prodeji, půjčování a uschovávání zbraní na dobu neurčitou (*koncesní listina žalobkyně č. j. ŽU 12464/04/ŠKJ*), od 6. 6. 2006 pak k vývoji, výrobě, opravě, úpravě, přepravě, nákupu, prodeji, půjčování, uschovávání, znehodnocování a ničení zbraní (*koncesní listina č. j. ŽU 13598/06/ŠKJ ze dne 6. 6. 2006*). Dne 24. 11. 2006 byla žalobkyni udělena koncese pro předmět podnikání: nákup a prodej, půjčování, vývoj, výroba, opravy, úpravy, uschovávání, skladování, přeprava, znehodnocování a ničení bezpečnostního materiálu, na dobu neurčitou (*rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, živnostenského úřadu o udělení koncese žalobci ze dne 24. 11. 2006*). Pro nákup a prodej výbušnin byla žalobkyni udělena koncese dne 5. 2. 2013 (*rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 5. 2. 2013, č. j. SMO/044825/13/ŽÚ/BEJ*). Žalobkyně měla zbrojní licenci pro kategorii zbraní A, B, C, D; licenci vydala Policie ČR, Krajské ředitelství, oddělení Ostrava. Jako důvod vydání byl uveden § 31 písm. a), b), c), d), e), g) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (*doklad o zbrojní licenci*). Též byla registrovanou osobou podle zákona o nakládání s bezpečnostním materiálem (*kopie dokladu potvrzení o registraci podle zákona o nakládání s bezpečnostním materiálem*). Žalobkyni bylo též vydáno povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem platným od 21. 3. 2012 do 21. 3. 2017, v němž byla uvedena specifikace konkrétního materiálu, s nímž mohla obchodovat, včetně uvedení teritoriálního zaměření (*rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 21594/2011 – P – 736*).
52. V roce 2006 byl muniční sklad v Bohuslavicích nad Vlárí prohlášen rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky za nepotřebný. Na přelomu let 2006 a 2007 bylo vydáno rozhodnutí MO o převodu práva hospodařit s areálem na státní podnik VOP – 026 Šternberk, jehož součástí byl odštěpný závod VTÚVVM Slavičín, čímž areál přestal být vojenským objektem; veškerá munice ve vlastnictví Armády České republiky byla převezena do ostatních muničních základen (*zpráva Sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO ze dne 20. 1. 2015*). Do té doby v areálu působila vojenská hasičská jednotka, o jejímž zrušení nebyl Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje (dále též jako „**HZS ZK**“) informován (*dopis ze dne 13. 10. 2015*). Od roku 2007 byla působnost stavebního úřadu vykonávána MO Úřad státního odborného dozoru, pracoviště stavebního úřadu Olomouc (*sdělení MO ze dne 3. 2. 2015*).
53. VOP – 026 Šternberk, s. p. byl k 1. 1. 2010 sloučen s Vojenským opravárenským podnikem 025 Nový Jičín, se zápisem do obchodního rejstříku k 1. 11. 2010 (*zpráva Sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO ze dne 20. 1. 2015*). Již s platností od 1. 1. 2011 byl pro areál spravovaný VOP – 026 Šternberk vydán požární řád. Tento mj. stanovoval největší přípustné množství munice a výbušnin, stanovoval podmínky požární bezpečnosti k zamezení vzniku a šíření požáru nebo výbuchu, popisoval nebezpečí při požáru muničních pracovišť a

skladišť munice a výbušnin, popsal bezpečnostní opatření. Požární řád se vztahoval na všechny organizační útvary lokality Slavičín a zaměstnance v pracovním nebo jiném pracovněprávním vztahu. Zásady se přiměřeně vztahovaly i na zaměstnance ostatních právnických osob nebo podnikajících fyzických osob, které se s vědomím lokality Slavičín zdržují v obvodu jejich působnosti. Stejně tak byly zřízeny preventivní požární hlídky (*požární řád*). Dotčený areál nebyl považován za vojenský objekt. MO v areálu vykonávalo požární dozor vlastními orgány požární ochrany, avšak tento se nevztahoval na činnosti provozované právnickými osobami, které nejsou MO založeny nebo zřízeny, byť mají objekty v pronájmu. Poslední vojenský požární dozor byl proveden v roce 2010, zástupcem vlastníka bylo konstatováno, že sklady nejsou užívané a nebyly pronajaté třetím osobám (*přípis ze dne 8. 1. 2015*).

54. Dne 29. 7. 2011 se státní podnik VOP-026 Šternberk, s.p., zavázal žalobkyni přenechat k pronájmu mj. muniční sklad - budovu č. 16 (1 002 m²) bez č.p./č.e. na st. 643, jiná stavba, parc. č. 643, zastavěná plocha a nádvoří a část p. č. 4745/1 ostatní plocha – manipulační plocha o výměře 1 800 m² v k. ú. Vlachovice, zapsané na LV č. 1245 (budova dále též jako „**sklad č. 16**“) v dotčeném areálu. Účelem závazku bylo: „*užívání předmětu nájmu podle ustanovení čl. 4 této nájemní smlouvy k těmto činnostem nájemce: skladování munice, výbušnin a zbraní dle zákona č. 119/2002 Sb., zákona č. 99/1995, zákona č. 341/2001 Sb. a zákona č. 310/2006 Sb.*“. Pronajímatel prohlásil, že předmět nájmu (tj. i sklad č. 16) byl podle svého stavebně-technického určení vhodný pro účely nájmu. Pronajímatel byl povinen zajistit řádný a nerušený výkon nájemních práv nájemce po celou dobu nájemního vztahu, a to zejména tak, aby bylo možno dosáhnout jak účelu smlouvy, tak účelu užívání předmětu smlouvy. Obsahem těchto povinností bylo rovněž zajištění elektrické energie a zabezpečení příslušných zařízení tak, aby byly v souladu s bezpečnostními a provozními předpisy, jejich chod odpovídal stanoveným normám, přičemž závady měly být odstraněny tak, aby nedošlo nebo došlo jen v míře nezbytné k omezení výkonu smlouvy. Nájemce byl povinen provést opravu oplocení včetně stávajících bran kolem ochranného pásma všech pronajatých skladů; rozpočet měl být odsouhlasen pronajímatelem. Nájemce odpovídal za zničení, odcizení a za jakékoli znehodnocení věcí nalézajících se v pronajatém prostoru. **Činnost nájemce musela být v souladu s příslušnými ustanoveními zákonů o požární ochraně, o ochraně ovzduší, půdy a vod a souvisejícími vyhláškami a předpisy.** Nájemce měl zajistit, aby veškerý pohyb osob a vozidel, který podmiňuje činnost nájemce byl v souladu s interními normami pronajímatele a bude omezen na předmětu nájmu včetně přístupových komunikací. Nájemce byl povinen mj. dodržovat pokyny pronajímatele a strážných objektu; byl povinen dodržovat organizační zásady a pravidla ostrahy a bezpečnosti provozu, se kterými byl před podpisem smlouvy seznámen. K tomuto měl zřídit evidenci osob, kterých se výše uvedené opatření bude týkat a tuto evidenci pro kontrolu uložit na vrátnici správce objektu. Povinnost se týkala i seznamu vozidel sloužících při realizaci nájmu. V případě dopravců jiných společností bylo vystaveno povolení k vjezdu na základě oznámení nájemce. Smlouva byla uzavřena s účinností od 1. 8. 2011 na dobu neurčitou. Pronajímatel neodpovídal zejména za škody na vnesených věcech (*nájemní smlouva ze dne 29. 7. 2011*).
55. Sama žalobkyně pak měla vydaný požární řád a požární poplachovou směrnici. Požární poplachová směrnice upravovala postup při zpozorování požáru a při vyhlášení požáru. Požární řád pak obsahoval technické charakteristiky vyskytujících se látek a požadavky na zabezpečení požární ochrany (*požární řád a požární poplachová směrnice Imex Group s.r.o.*).
56. Název VOP – 026 Šternberk, s. p., byl v roce 2011 změněn na VOP CZ, s. p. V červnu 2012 byla schválena restrukturalizace VOP CZ, s. p., kdy se ministr obrany rozhodl o založení VTÚ (*zpráva Sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO ze dne 20. 1. 2015*). VTÚ bylo založeno k 1. 1. 2013 (*usnesení Vlády České republiky ze dne 19. 6. 2012, výpis z obchodního rejstříku VTÚ*), převzalo závazky VOP CZ, s.p., mj. i závazky vyplývající z nájemní smlouvy ze dne

29. 7. 2011 (*smlouva o postoupení práv a převzetí povinností ze závazkového vztahu smlouvy o nájmu ze dne 18. 12. 2012*), když ke dni 1. 1. 2013 byl do VTÚ bezúplatně převeden mj. odštepňý závod VTÚVM Slavičín státního podniku VOP CZ, s. p. (*zpráva Sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO ze dne 20. 1. 2015*).

57. Sklad č. 16 byl obehnan vlastním plotem, byl vybaven elektronickým zabezpečovacím zařízením, které bylo vedeno do budovy vrátnice, v níž byly také uloženy klíče od skladů. Byl vyroben z armovaného betonu včetně betonového stropu, v konstrukci nebyly hořlavé materiály; byl stavebně zabezpečen proti vhození jakéhokoli materiálu nebo proniknutí požáru do uzavřených skladů. Z venkovního prostoru se do něj vstupovalo třemi pancéřovými trezorovými vraty. Kód pro vstup do skladu znali jen zaměstnanci žalobkyně, nikoli ostraha. Trezorové dveře se pečetily pečetidly s číslovanou plombou. Pečetící kleště byly dvojce, k dispozici je měli zaměstnanci žalobkyně [REDACTED] a [REDACTED]. Plot kolem skladu měl samostatnou uzamykatelnou bránu. Při vjezdu do areálu návštěvníci vstoupili do budovy vrátnice, nahlásili se ostraze, zapsali se do knihy a vyzvedli si klíče (poté klíče proti podpisu vrátili). Nájemníci se samostatně dopravili ke svým objektům, kde pomocí vlastního kódu deaktivovali zabezpečovací zařízení. Pokud měly do areálu vstoupit jiné osoby (např. zákazníci), bylo třeba předem písemně (e-mailem) zaslat VTÚ žádost o umožnění vstupu (*usnesení NCOZ-1098-4109/TČ-2016-417801-O ze 29. 4. 2024*). Sklad č. 16 byl rozčleněn na 3 místnosti, resp. kóje s tím, že kóje A sousedila s kójí B a kóje B sousedila na jedné straně s kójí A, na druhé s kójí C (*nářes skladu č. 16*).
58. V roce 2012 k podnětu Krajského úřadu Zlínského kraje proběhla kontrolní prohlídka areálu ohledně jeho oplocení; výstavba oplocení však nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení (*sdělení MO ze dne 3. 2. 2015*). Následně dne 15. 5. 2014 byla provedena kontrolní prohlídka dotčeného areálu, když byla dokončena oprava oplocení ze strany VTÚ (*protokol ze dne 15. 5. 2014*).

Výbuch skladu č. 16:

59. Z *usnesení NCOZ-1098-4109/TČ-2016-417801-O ze 29. 4. 2024* soud dále zjistil, že prvotní výbuch ve skladu č. 16 způsobili **Andrey Vladimirovich Averijanov**, nar. [REDACTED], státní příslušník Ruská federace, generál GRU³, alias ruský občan Andrey Overyanov, nar. 23. 8. 1967, alias Andrew Over, **Anatolij Vladimirovich Chepiga**, nar. [REDACTED], státní příslušník Ruská federace, důstojník GRU, alias ruský občan Ruslan Boshirov, nar. 12. 4. 1978, alias občan Tádžikistánu **Ruslan Tabarov**, nar. 23. 10. 1975, **Alexander Yevgeniyevich Mishkin**, nar. [REDACTED], státní příslušník Ruská federace, důstojník GRU, alias ruský občan Alexander Petrov, nar. 13. 7. 1979, alias občan Moldavska **Nicolai Popa**, nar. 18. 7. 1979, spolu s dalšími neustanovenými osobami, tím, že jako organizovaná skupina jednající ve prospěch zájmů Ruské federace, po vzájemné dohodě s úmyslem způsobit výbuch zbraní a munice uskladněných v dotčeném areálu iniciací blíže neurčeného výbušného zařízení, a tím zabránit vývozu uskladněné výzbroje do Sýrie a na Ukrajinu, kde by uskladněný materiál mohl být užit proti zájmům a spojencům Ruské federace v těchto oblastech, přičemž byli zcela srozuměni s tím, že jejich činností dojde k materiálním škodám velkého rozsahu a s velkou pravděpodobností i k úmrtím osob, postupovali tak, že dne 16. 10. 2014 přibližně v 9.30 hodin v dotčeném areálu ve skladu číslo 16 způsobili výbuch a následný požár, který způsobil destruktivní detonaci uložené munice, která zcela zničila betonový armovaný objekt skladu č. 16, usmrtila zaměstnance žalobkyně pana [REDACTED] a [REDACTED], kteří ve skladu pracovali, kontaminovala široké okolí zbytky munice a způsobila dlouhodobé omezení pro obyvatele okolních obcí i ostatní nájemce skladů v areálu. Uvedené osoby dále dne 3. 12. 2014 kolem 7.00 hod. v dotčeném areálu způsobili výbuch ve skladu číslo 12, který způsobil destruktivní detonaci uložené munice, která zcela zničila betonový armovaný objekt

³ GRU – vojenská zpravodajská služba Ruské federace

- skladu č. 12, zničila uskladněnou munici a zbraně, a poškodila další budovy, kontaminovala široké okolí zbytky munice a způsobila dlouhodobé omezení pro obyvatele okolních obcí i ostatní nájemce skladů v areálu.
60. Zaměstnancem, resp. spolupracovníkem žalobkyně byl až do 31. 5. 2022 pan [REDACTED], který měl za manželku [REDACTED]. [REDACTED] je bývalým důstojníkem sovětské armády, v ČR získal dne 5. 8. 1991 status politického uprchlíka. Jeho manželce, [REDACTED], byl udělen politický azyl dne 13. 11. 1992; oba následně získali státní občanství Česká republika. U žalobkyně působil [REDACTED] jako obchodní zástupce, cestoval a navazoval kontakty s dalšími obchodní se zbraněmi. Manželé [REDACTED] však spolupracovali s GRU, konkrétně s výše uvedenými příslušníky.
 61. Dne 10. 10. 2014 v 17.30 hodin byla do mailové schránky imex2@imexgroup.cz, užívané společně žalobkyně Petrem Bernatíkem mladším, doručena zpráva z adresy [REDACTED]. Zpráva neobsahuje žádný text, na nic nenavazuje, před ani po ní nikdy neproběhla komunikace mezi těmito adresami. Zpráva obsahuje pouze předmět „*Pasport*“ a přílohu, ve které se nachází dva soubory 1.jpg a 2.jpg obsahující fotokopie z tádžického pasu na jméno **Ruslan Chalimovič Tabarov** a moldavského pasu na jméno **Nicolai Popa**. V sobotu 11. 10. 2014 Petr Bernatík mladší přeposlal v 8.31 hodin výše uvedený mail (předmět „*Pasport*“) své sekretářce na adresu imex7@imexgroup.cz s textem: „[REDACTED] poslete v pondělí žádost o vstup do našich skladů ve Vlachovicích na VOP, termín dejte od 14 do 17.10.2014.“ V pondělí 13. 10. 2014 v 11.10 hod. poslala sekretářka [REDACTED] mail VTÚ s žádostí o vstup do skladů ve Vrběticích pro výše uvedené osoby.
 62. V sobotu 11. 10. 2014 přiletěli z Moskvy na pražské letiště Alexander Petrov, nar. 13. 7. 1979 (alias Nicolai Popa, vlastním jménem Alexander Jevgenijevič Miškin, nar. [REDACTED]) a Ruslan Boshirov, nar. 12. 4. 1978 (alias Ruslan Tabarov, vlastním jménem Anatolij Vladimirovič Čepiga, nar. [REDACTED]), pasovou kontrolou prošli v časech 9.48 až 9.50 hodin, oba přicestovali na turistická víza, Petrov použil italské vízum vydané v Moskvě dne 23. 9. 2014, Boshirov použil francouzské vízum vydané v Moskvě dne 3. 7. 2014 (*usnesení NCOZ-1098-4109/TČ-2016-417801-O z 29. 4. 2024*).
 63. Dne 15. 10. 2014 přijel Petr Bernatík mladším sám autem do dotčeného areálu, kde se zdržel od 11.40 do 14.45 hodin.
 64. Dne 16. 10. 2024 byla mezi 6.50 – 7.25 hodin provedena pracovníkem ostrahy fyzická kontrola skladů, a nebylo zjištěno ničeho závadného. V 7.55 hodin téhož dne přijíždí zaměstnanec žalobkyně pan [REDACTED] s brigádníky a následně se odeberou ke skladu č. 12, kde pracují na přípravě vyskladnění útočných pušek SA vz. 58. V 8.30 hodin vyjíždí do areálu zaměstnanec žalobkyně pan [REDACTED], přijíždí do skladu č. 12. V 9.16 hodin volá pan [REDACTED] účetní žalobkyně, aby ověřil číslo útočné pušky a následně [REDACTED] a [REDACTED] odjeli do skladu č. 16. V čase cca 9:25 – 9:30 hodin byl slyšet výbuch skladu č. 16. Následný požár skladu č. 16 viděl zbrojář EXCALIBUR ARMY, spol. s r.o., [REDACTED], který po evakuaci zaměstnanců jmenované společnosti požár nahlásil na vrátnici. Pracovník ostrahy v 9.50 hodin volal na linku 150.
 65. Ze zprávy o zásahu HZS ZK a dokumentu označeném jako *Požár/nález výbušného předmětu* soud zjistil, že událost byla ohlášena dne 16. 10. 2014 v 9.49.56 hodin s tím, že jde o požár průmyslových a zemědělských objektů, skladech, resp. že hoří munice ve VTÚ. V 9.51 hodin byl vydán příkaz k výjezdu, byl vyhlášen poplach II. stupně. Následně bylo komunikováno s PČR. HZS neměl informaci o tom, zda je někdo uvnitř skladu. Ke skladu č. 16 přijela v 10.05 hodin ze severní strany první hasičská jednotka, po příjezdu probíhá průzkum a velitel jednotky vydává rozkaz k přípravě požárního útočného vedení a žádost o posilové jednotky, po prvním výbuchu munice nařizeno odložit věcné prostředky a ústup do bezpečné vzdálenosti, v 10.07 hodin přijíždí na místo další jednotka (Valašské Klobouky) z jižní strany

a probíhá průzkum vně objektu za účelem vyhledání osob a zjištění rozsahu požáru, slyšitelné slabší i silnější detonace, v 10.08 hodin přebírá velení zásahu velitel stanice Valašské Kloubouky. V 10.11 hodin byl vznesen požadavek na další SaP – III. stupeň poplachu, neboť došlo k další sérii výbuchů. V 10:16 hodin bylo sděleno, že se to nedá ničím hasit, v 10.18 hodin byl proto vyhlášen zvláštní stupeň poplachu. V 10.21 hodin měly létat velké střepiny do velké vzdálenosti, zasahující jednotky začaly ustupovat. V 10.28 hodin byl nařízen ústup do bezpečné vzdálenosti, byly slyšet výbuchy (toto vyplývá též z *úřední záznam č. j. KRZP-113167-3/TČ-2014-150571 o podání vysvětlení pana [redacted] dne 16. 10. 2014*). V 10.32 hodin padalo i elektrické vedení. V 10.44.03 hodin došlo k obrovské explozi a silné rázové vlně. V 10.46 hodin došlo k odsunu všech do prostor před vjezdovou bránu do areálu. Ve 12.00 hodin – 12.13 hodin byla zjištěna informace, že munice může obsahovat bílý fosfor, a proto bylo rozhodnuto o varování obyvatelstva.

66. Počáteční výbuch nebyl samovolný. K prvnímu výbuchu došlo v prostoru kóje B skladu č. 16, kde se pohybovali pan [redacted] a pan [redacted], kam byla uložena paleta s 12 ks beden s náboji 73 – PG – 15V. Po prvotním výbuchu došlo k rozvoji ohně, kdy začala hořet paleta s bednami, které zůstaly na paletě. Vlivem sálavého tepla docházelo postupně k prohřívání výbušnin zalaborovaných v nábojích a následně iniciací tuhé pohonné hmoty v motoru střely PG-9, trhaviny v její bojové části a nábojkách PG-15P. Výbuchy byly slyšitelné jako tlumené výbuchy granátů. Jednotlivé výbuchy munice způsobovaly rozlet hořících fragmentů beden a kovových muničních fragmentů do kóje B a otevřenými spojovacími dveřmi do kójí A a C. Docházelo k postupnému rozvoji požáru v kóji B a následně i kóji C, přičemž intenzita požáru sílila a docházelo k častějším výbuchům uskladněné munice. V 10.44 hodin došlo k hromadnému výbuchu leteckých pum a úplné destrukci kóje C. Hořelo v kóji B, a v kóji A docházelo k hoření světlic v leteckých pumách, výbuchům střeliva a občasné dělostřelecké munice. Bylo fakticky vyloučeno, aby k výbuchu došlo neopatrnou manipulací (např. pádem materiálu) či v důsledku teplotních výkyvů (*znalecký posudek z oboru kriminalistika s rozsahem znaleckého oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny ze dne 9. 2. 2017, č. j. PYRO – 778-3/č. j. – 2014 – 9400 KR – Ex, doplnění znaleckého posudku ze dne 29. 10. 2021 pod č. j. PYRO 447- 1/č. j. 2021 – 940023*). Výbuch byl popsán tak, že došlo k destruktivní detonaci ve skladu č. 16 uložené munice, totálnímu zničení skladovacího objektu, rozmetání munice do vzdálenosti cca 1 500 metrů a následným cca 355 neřízeným explozím rozličné síly trvajícím do 6. 11. 2014 (*sdělení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 16. 11. 2017*). Po skončení prací bylo patrné, že sklad č. 16 byl zcela zdemolován (*fotodokumentace skladu předloženou MV spisem integrovaného záchranného systému, letecké snímky skladu č. 16 a č. 12*). Podle vyšetřování tak byl výbuch způsoben iniciací blíže neurčeného výbušného zařízení příslušníky GRU (*usnesení NCOZ-1098-4109/TČ-2016-417801-O z 29. 4. 2024*).
67. V době výbuchu se ve skladu č. 16 nacházel tento materiál: Kulomet UKL 59 (650 ks), Granát 68 PT R 75 Cv (6 ks), Granát RG 4 (13 ks), náboj 7,62 x 39 FMJ (3 293 185 ks), DN 152 mm EOF d (1 627 ks), DN 122 mm EPrSv (2 000 ks), náboj 73 mm PG15V (4 108 ks), Puma SAB – 250 – 200 (57 ks), Puma OFAB – 100 – 110 TU Jupiter (486 ks), ruční protitankový granátomet RPG 7V s příslušenstvím úplným a PGO-7V (70 ks), ruční protitankový granátomet RPG 7 s příslušenstvím a PGO-7 (5 ks) (dále též jako „**skladovaný materiál**“) (*znalecký posudek z oboru kriminalistika s rozsahem znaleckého oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny ze dne 9. 2. 2017, č. j. PYRO – 778-3/č. j. – 2014 – 9400 KR – Ex, doplnění znaleckého posudku ze dne 29. 10. 2021 pod č. j. PYRO 447- 1/č. j. 2021 – 940023, úřední záznam Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu expozitura Olomouc ze dne 20. 5. 2021*).

Uplatnění nároku žalobkyní:

68. Žalobkyně v říjnu 2017 podala na MV žádost o náhradu škody ve výši 40 000 000 Kč způsobenou výbuchem skladu č. 16, k němuž mělo dojít v důsledku nesprávného úředního

postupu; přijetí této žádosti bylo potvrzeno *sdělením MV ze dne 30. 10. 2017*. MV nárok žalobkyně neuznalo.

69. Žalobkyně uplatnila své nároky i u MO, když požadovala náhradu ve výši 35 000 000 Kč za zničený materiál a dále náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem. MO považovalo první nárok za nepřipustný, druhý neuznávalo (*sdělení MO ze dne 8. 2. 2018*)

Přestupková a další řízení:

70. *Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13. 10. 2016* byla žalobkyni ve smyslu § 37 písm. c) zákona č. 59/2006 Sb., o prevenci závažných havárií, uložena pokuta 200 000 Kč za správní delikt podle § 36 odst. 2 písm. c) zákona č. 59/2006 Sb., o prevenci závažných havárií, za porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 uvedeného zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že nepředložila krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení provozovaných objektů do skupiny A nebo skupiny B podle vzoru uvedeného v příloze 2 k tomuto zákonu. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto *rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 12. 2017*. *Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. 30 A 23/2018 – 125*, bylo *rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 12. 2017, č. j. MZP/2017/570/1121*, zrušeno pro nepřezkoumatelnost a nevypořádanou námitku stran zániku trestnosti přestupku, nikoli proto, že by žalobkyně povinnost oznámit zařazení objektu do skupiny A nebo B ve smyslu zákona o prevenci závažných havárií splnila. *Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 10. 2020, č. j. MZP/2020/570/1567*, pak bylo rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru Kanceláře hejtmána, oddělení pro zvláštní úkoly ze dne 13. 10. 2016, č. j.: KUZL 64632/2016, zrušeno, a řízení bylo zastaveno, neboť došlo k zániku trestnosti.

Nehodnocené a neprovedené důkazy

71. Soud se dalšími v řízení provedenými důkazy v rámci hodnocení důkazů nezabýval, neboť po opakovaných výzvách podle § 118a odst. 1 o.s.ř. základ nároku žalobkyně, tedy odpovědnost žalované za vzniklou škodu, z předložených tvrzení nevyplyvá. Z uvedených důvodů soud neprováděl další účastníky navržené důkazy úp jejich nadbytečností.

Hodnocení důkazů

72. Soud hodnotil v řízení provedené důkazy jednotlivě i všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.).
73. Mezi stranami bylo nesporné, že žalobkyně měla smlouvu mimo jiné k užívání skladu č. 16 v dotčeném areálu s VTÚ, kterému náleželo právo hospodařit s dotčeným areálem v majetku České republiky. Dále bylo nesporné, že dne 16. 10. 2014 došlo k výbuchu a požáru skladu č. 16, v němž byl uložen materiál, s nímž žalobkyně v rámci své podnikatelské činnosti obchodovala, a že výbuch skladu způsobili výše uvedení příslušníci GRU (uvedené je implicitně obsaženo v tvrzení žalobkyně, že bezpečnostní složky neprovedly ověření cestovních dokladů pachatelů, ačkoli tak měly a mohly učinit). Spornou skutečností byl průběh postupu požáru (žalobkyně tvrdí, že nejprve došlo k požáru, jehož rozšíření vedlo k následným výbuchům skladované munice). Dále byla spornou otázka zapojení zaměstnanců nebo společníků žalobkyně do samotného výbuchu.
74. Pro zjištění příčiny výbuchu skladu bylo pro soud stěžejní usnesení NCOZ-1098-4109/TC-2016-417801-O z 29. 4. 2024 a znalecký posudek z oboru kriminalistika s rozsahem znaleckého oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny ze dne 9. 2. 2017, č. j. PYRO – 778-3/č. j. – 2014 – 9400 KR – Ex, doplnění znaleckého posudku ze dne 29. 10. 2021 pod č. j. PYRO 447- 1/č. j. 2021 – 940023. Soud neměl důvod pochybovat o věrohodnosti uvedených důkazů, když námitky žalobkyně se omezily toliko na spekulativní tvrzení, že primární příčinou nebyl nebo nemusel být výbuch, ale požár blíže neznámé, zjevně přinesené látky,

- což dovozovala toliko ze zveřejněných fotografií ve zprávě Mladé fronty Dnes, aniž by uvedla vlastní verzi příčin požáru v jím užívaném skladu. Samotná fotografie pak není způsobitým důkazem ve věci příčin vzniku výbuchu a požáru skladu č. 16.
75. Soud si je vědom, že podle § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) není vázán *usnesením* NCOZ-1098-4109/TC-2016-417801-O z 29. 4. 2024 o odložení trestního stíhání; soud nemá žádné důvody o skutkových závěrech uvedených v uvedeném usnesení pochybovat. Nutno poukázat, že sama žalobkyně argumentovala také tím, že výbuch byl způsoben příslušníky GRU, tedy z citovaného rozhodnutí vycházela.
 76. Do skladu č. 16 nebylo fakticky možné vstoupit bez vědomí žalobkyně. Sklad č. 16 byl zabezpečen oplocením se vstupní branou, sklad č. 16 byl vybaven třemi trezorovými dveřmi. Kód pro vstup do skladu znali jen zaměstnanci žalobkyně, nikoli ostraha. Trezorové dveře se pečetily pečetidly s číslovanou plombou. Pečetící kleště byly dvojce, k dispozici je měli zaměstnanci žalobkyně [REDACTED] a [REDACTED]. Plot kolem skladu měl samostatnou uzamykatelnou bránu. Pokud měly do areálu vstoupit jiné osoby (např. zákazníci) bylo třeba předem písemně (e-mailem) zaslat VTÚ žádost o umožnění vstupu. Sklad č. 16 byl navíc vyroben z armovaného betonu včetně betonového stropu, v konstrukci nebyly hořlavé materiály; byl stavebně zabezpečen proti vhození jakéhokoli materiálu nebo proniknutí požáru do uzavřených skladů.
 77. Z vyšetřování policie nelze učinit závěr, zda výbušné zařízení bylo umístěno přímo příslušníky GRU nebo jinou osobou. Soud však uzavírá, že se tak nemohl stát bez součinnosti žalobkyně, respektive jejích zaměstnanců. Zaměstnancem, resp. spolupracovníkem žalobkyně byl [REDACTED], který stejně jako jeho manželka byl spolupracovníkem GRU. Byl to pak Petr Bernatík mladší, který požadoval oznámení návštěvy skladu pro osoby Ruslan Chalimovič Tabarov a Nicolai Popa, agentů GRU vystupující pod touto identitou, a to pro období, kdy došlo k výbuchu skladu č. 16. Dne 16. 10. 2024 byla mezi 6.50 – 7.25 hodin provedena pracovníkem ostrahy fyzická kontrola skladů, nebylo zjištěno ničeho závadného. Přesto téhož dne dochází k výbuchu ve skladu č. 16, a to za situace, kdy uvedený sklad byl zajištěn vlastním plotem, byl vybaven elektronickým zabezpečovacím zařízením, z venkovního prostoru se do něj vstupovalo třemi pancéřovými trezorovými vraty. Kód pro vstup do skladu znali jen zaměstnanci žalobkyně, nikoli ostraha. Osoba, jež instalovala výbušné zařízení musela mít klíče od skladu, znát kód elektronického zabezpečení a mít k dispozici pečetící kleště, anebo musela vstoupit so skladu společně s někým ze společnosti Imex Group s.r.o. Sama žalobkyně namítá řadu údajných pochybení ohledně ochrany a ostrahy dotčeného areálu, ale nijak v této souvislosti nezmiňuje ostrahu samotného skladu č. 16, jež byla plně v její režii. Nepodává též jakékoli vysvětlení, jak se mohli pachatelé do tohoto skladu dostat.
 78. Pro úplnost soud uvádí, že tvrzení žalobkyně, že dotčený areál nebyl oplocen, byť jde o okolnost bez významu pro rozhodnutí, bylo vyloučeno *protokolem ze dne 15. 5. 2014*, kdy měla být dokončena oprava oplocení kolem dotčeného areálu.
 79. Provedeným dokazováním pak byla vyvrácena další skutková tvrzení žalobkyně. Stran hasebního zásahu co do skutkových okolností žalobkyně tvrdila, že v době mezi 10.07 hodin, kdy první hasičské jednotky přijely na místo, do 10.28 hodin, kdy byl nařízen ústup, nebyla provedena hasební ani jiná činnost. To však vyvrací *informace o zásahu*. V 9.51 hodin byl vydán příkaz k výjezdu, byl vyhlášen poplach II. stupně. Ke skladu č. 16 přijela první jednotka v 10.05 hodin ze severní strany, po příjezdu probíhá průzkum a velitel jednotky vydává rozkaz k přípravě požárního útočného vedení a žádost o posilové jednotky, po prvním výbuchu munice nařízeno odložit věcné prostředky a ústup do bezpečné vzdálenosti, v 10.07 hodin přijíždí na místo další jednotka (Valašské Klobouky) z jižní strany a probíhá průzkum vně objektu za účelem vyhledání osob a zjištění rozsahu požáru, slyšitelné slabší i silnější

detonace, v 10.08 hodin přebírá velení zásahu velitel stanice Valašské Kloubouky. V 10.11 hodin byl vznesen požadavek na další SaP – III. stupeň poplachu, neboť došlo k sérii výbuchů. V 10.16 hodin bylo sděleno, že se to nedá ničím hasit, v 10.18 hodin byl proto vyhlášen zvláštní stupeň poplachu. V 10.21 hodin měly lítat velké střepiny do velké vzdálenosti, zasahující jednotky začaly ustupovat. V 10.28 hodin byl nařízen ústup do bezpečné vzdálenosti, byly slyšet výbuchy. Žalobkyně přes opakované výzvy netvrdila, v čem byl zásah nedostatečný, a jak bude uvedeno níže náhrady škody podle § 30 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, se nedomáhá. Z informace o zásahu a ani z jiných provedených důkazů nebyly takové informace zjištěny.

80. Dále má soud za prokázané, že žalobkyně nepředložila krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení provozovaných objektů do skupiny A nebo skupiny B. Toto jednání žalobkyně bylo posouzeno jako přestupek, za který ji byla *rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13. 10. 2016* uložena pokuta 200 000 Kč, přičemž odvolání žalobkyně bylo zamítnuto *rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 12. 2017*. Přestože *Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. 30 A 23/2018 – 125*, bylo *rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 12. 2017, č. j. MZP/2017/570/1121*, zrušeno, a následným *rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 10. 2020, č. j. MZP/2020/570/1567*, bylo *rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13. 10. 2016* zrušeno, a řízení bylo zastaveno, neboť došlo k zániku trestnosti, nebrání to učinění uvedeného závěru. Sama žalobkyně pak netvrdila, že by tuto svou povinnost splnila; omezila se pouze na konstatování, že to byl stát, který povinnosti stran zařazení porušil.

Závěr o skutkovém stavu:

81. Žalobkyně disponovala oprávněními k nákupu, prodeji, půjčování, vývoji, výrobě, opravám, úpravám, uchovávání, skladování, přepravě, znehodnocování a ničení bezpečnostního materiálu a zbraní, měla zbrojní licenci pro kategorii zbraní A, B, C, D.
82. VOP-026 Šternberk, s.p., se 29. 7. 2011 zavázal za dohodnutých podmínek přenechat žalobkyni do užívání sklad č. 16. Do práv a povinností VOP-026 Šternberk, s.p. vstoupil VTÚ, jehož zřizovatelem bylo MO. Dotčený areál měl proděravěné vnější oplocení, které bylo 15. 5. 2014 opraveno; přístup do areálu byl možný přes vrátnici. Sklad č. 16 byl i díky činnosti žalobkyně zabezpečen tak, že byl obehnán vlastním plotem, byl vybaven elektronickým zabezpečovacím zařízením, které bylo vedeno do budovy vrátnice, v níž byly uloženy klíče. Sklad č. 16 byl vyroben z armovaného betonu včetně betonového stropu, v konstrukci nebyly hořlavé materiály; byl stavebně zabezpečen proti vhození jakéhokoli materiálu nebo proniknutí požáru do uzavřených skladů. Z venkovního prostoru se do něj vstupovalo třemi pancéřovými trezorovými vraty. Kód pro vstup do skladu znali jen zaměstnanci žalobkyně. Trezorové dveře se pečetily pečetidly s číslovanou plombou. Pečetící kleště byly dvoje, k dispozici je měli zaměstnanci žalobkyně a . Plot kolem skladu měl samostatnou uzamykatelnou bránu. Při vjezdu do areálu návštěvníci vstoupili do budovy vrátnice, nahlásili se ostraze, zapsali se do knihy a vyzvedli si klíče (poté klíče proti podpisu vrátili). Nájemníci se samostatně dopravili ke svým objektům, kde pomocí vlastního kódu deaktivovali zabezpečovací zařízení. Pokud měly do areálu vstoupit jiné osoby (např. zákazníci) bylo třeba předem písemně (e-mailem) zaslat VTÚ žádost o umožnění vstupu. Do skladu č. 16, konkrétně kóje B, palety s 12 ks beden s náboji 73 – PG – 15V, bylo dne 15. 10. 2014 umístěno nástražné výbušné zařízení, ať už příslušníky GRU či jinou osobou, které by se však do skladu bez alespoň částečné součinnosti žalobkyně či jejích zaměstnanců nebo spolupracovníků (ať už přímé či nepřímé, úmyslné či nedbalé), nedokázaly dostat. Dne 16. 10. 2014 v čase cca 9.25 – 9.30 došlo k výbuchu skladu č. 16 a následnému požáru, který byl nahlášen v 9.49.56 hodin. Hasičská jednotka se k požáru dostavila v 10:05 hodin. K následné ničivé explozi došlo v 10.44 hodin.

Právní posouzení

83. Žalobkyně tvrdila porušení povinností státu, a tedy nesprávný úřední postup, na úseku mnoha různých oblastí, které jsou regulovány značným množstvím právních předpisů. Soud vždy vycházel z právní úpravy účinné k okamžiku výbuchu skladu č. 16, tj. ke dni 16. 10. 2014, není-li dále uvedeno jinak, když se jednalo mimo jiné o následující právní předpisy.

Zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále též jako „KriZ“).

Zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému (dále též jako „ZIZS“).

Zákon č. 77/1997 Sb., o státním podniku (dále též jako „ZSP“).

Zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále též jako „SZaS“).

Zákon č. 59/2006 Sb., o prevenci závažných havárií, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále též jako „Zákon o prevenci závažných havárií“).

Zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky (dále též jako „Zákon o obraně ČR“).

Zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky (dále též jako „Zákon o ozbrojených silách“).

Zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále též jako „PožO“).

Zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (dále též jako „Zákon o majetku ČR“).

Zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též jako „stavební zákon“).

84. Podstatnou okolností při posouzení nároku žalobkyně je skutečnost, že škoda vznikla v důsledku trestného činu příslušníků GRU, kteří sami nebo prostřednictvím dalších osob, instalovali ve skladu č. 16 nástražné výbušné zařízení. Dále je podstatné, že to byla právě žalobkyně, kterou tížila povinnost řádného zabezpečení skladovaného materiálu. Podle § 2 odst. 1 SZaS druhy zbraní a střeliva jsou vymezeny v příloze, podle části druhé bodu přílohy k SZaS je munice druhem střeliva.⁴ Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. SZaS pro účely tohoto zákona se rozumí držením zbraně nebo střeliva, mít zbraň nebo střelivo uvnitř bytových nebo provozních prostor nebo uvnitř zřetelně ohraničených nemovitostí se souhlasem vlastníka nebo nájemce uvedených prostor nebo nemovitostí. Podle § 39 odst. 1 písm. e) SZaS je držitel zbrojní licence skupiny A až J povinen zajistit podmínky pro zabezpečení zbraní nebo střeliva proti zneužití, ztrátě nebo odcizení podle § 58 odst. 2 až 7. Jak je uvedeno níže i podle vyhlášky č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin, to byla žalobkyně, která měla povinnost zajistit řádné uložení skladovaného materiálu. Žalobkyně logicky netvrdí, a nebylo to ani v řízení zjištěno, že by tyto povinnosti porušovala. Kdyby tomu tak bylo, nemohla by se domáhat náhrady škody po státu s odůvodněním, že ten řádně nekonal kontroly dodržování jejích povinností při uskladnění zbraní. Podle uzavřené nájemní smlouvy pak byla žalobkyně povinna provést opravu oplocení včetně stávajících bran kolem ochranného pásma všech pronajatých skladů. Žalobkyně odpovídala za zničení, odcizení a za jakékoli znehodnocení věcí nalézajících se v pronajatém prostoru. Činnost nájemce musela

⁴ Munice - souhrnné označení pro ruční a jiné granáty, střely do pancéřovek a tarasnic, dělostřelecké střelivo, pumy, torpéda, řízené a neřízené rakety, kazetovou (kontejnerovou) municí, miny, pyropatrony, výmetné klamné cíle, pyrotechnické imitační prostředky, signální a osvětlovací prostředky, nástražná výbušná zařízení včetně zařízení pro dálkový odpal; za munici se považují též její hlavní části, kterými jsou dělostřelecké střely a nábojky, rozněcovače, zapalovače a iniciátory.

být v souladu s příslušnými ustanoveními zákonů o požární ochraně, o ochraně ovzduší, půdy a vod a souvisejícími vyhláškami a předpisy. Žalobkyně požadovaná opatření při ostraze areálu pak nevyplyvala z právních předpisů ani netížila VTÚ (pokud ano, byl by na straně žalované ČR nedostatek pasivní legitimace).

85. Žalobkyně se domáhá náhrady škody ve smyslu § 13 odst. 1, 2 OdšKZ. Sama vyloučila, že by uplatňovala nárok na náhradu škody podle § 30 ZIZS, a přes výzvu soudu svá tvrzení v tomto případě nedoplnila (v podrobnostech viz níže).

Předpoklady nároku podle OdšKZ

86. Podle § 1 odst. 1 OdšKZ stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 13 odst. 1 OdšKZ stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené^{8a)} lhůtě.
87. Pro to, aby byla dána odpovědnost státu, je nutno, aby 1) byl ve věci shledán nesprávný úřední postup, 2) došlo ke vzniku škody či nemajetkové újmy a 3) aby mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy byla dána příčinná souvislost. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení tvrzena a prokázána, nepostačuje pouhý pravděpodobnostní závěr o splnění některé z nich. Není-li splněna, byť jen jedna z uvedených tří podmínek, nelze žalobě vyhovět bez ohledu na to, zda jsou splněny podmínky ostatní (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2023, sp. zn. 30 Cdo 3804/2022).
88. Judikatura Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2022, sp. zn. 30 Cdo 2963/2021, nebo ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005) dospěla k závěru, že příčinou vzniku škody může být jen ta okolnost, která škodu způsobila a bez níž by škodlivý následek nenastal. Při zjišťování příčinné souvislosti je třeba zkoumat, zda v komplexu skutečností přicházejících v úvahu jako příčiny škody existuje skutečnost, se kterou zákon odpovědnost v daném případě spojuje. Příčina musí mít nepochybnou věcnou vazbu na vznik škody; příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou není naopak dána tam, kde do děje vstoupila jiná, na právně kvalifikované okolnosti na straně státu nezávislá, skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující, tedy je-li vznik újmy vyvolán bezprostředně okolností, která nemá věcný vztah k vydání nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu; byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává.
89. Je-li příčin, které z časového hlediska působí následně (jde o tzv. řetězec postupně nastupujících příčin a následků), více, musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku (srov. *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3585/2007*). Právně relevantními příčinami tedy nemohou být kterékoli faktické příčiny, sebevíc vzdálené od škodního následku, nýbrž je třeba vyčlenit (izolovat) jen ty příčiny, s nimiž právo spojuje vznik odpovědnosti (**tzv. umělá izolace jevů**), které jsou pro způsobení následku významné (**tzv. gradace příčinné souvislosti**) a které podle obvyklého chodu věcí i podle obecné zkušenosti mají zpravidla (typicky) za následek způsobení určité škody (tzv. adekvátní příčinná souvislost). Příčinná souvislost jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za škodu je tedy dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti, respektive poznatků, adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události. Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je objektivní předvídatelnost škodního následku (srov. *nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS*

312/05, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, nebo ze dne 5. 4. 2022, sp. zn. 30 Cdo 2963/2021).

90. Při posuzování příčinné souvislosti jde tak o odlišení právně podstatných příčin od příčin právně nepodstatných. Řešení této otázky přináší jednak teorie ochranného účelu, a jednak teorie adekvátnosti kausálního nexu. **Teorie ochranného účelu** napomáhá zjištění právně relevantní příčinné souvislosti v situaci, kdy škoda vznikla právě porušením ochranného účelu normy. K němu dojde v případě, kdy má norma chránit před vznikem škody určitého druhu (věcná oblast ochrany) určitým způsobem (modální oblast ochrany) a u osoby, kterou má ochranná norma chránit (osobní oblast ochrany).
91. Podle teorie **adekvátní příčinné souvislosti** je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (*conditio sine qua non*) – srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05, uveřejněný pod č. 177/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, a v něm označené odkazy na literaturu k teorii **adekvátní příčinné souvislosti**“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 237/2013). Teorie adekvátnosti kausálního nexu vychází z toho, že smyslem subjektivní odpovědnosti za škodu je naříditi náhradu škody tam, kde škůdce škodu způsobil, ačkoli mu lze vytknout, že ji způsobit nemusel, že mohl jednat jinak. Tato odpovědnost tedy předpokládá, že vůbec bylo v lidských silách předvídat, že předmětné jednání bude mít za následek danou škodu. Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je tedy předvídatelnost škodního následku. Tím se velice podobá dalšímu předpokladu subjektivní odpovědnosti za škodu, a to kritériu zavinění, přesněji jeho nedbalostní formě. Odlišují se jen subjektem, podle které se předvídatelnost následku poměřuje. V případě zavinění je jím sám (typizovaný) jednáající subjekt, zatímco při zjišťování adekvátnosti příčinné souvislosti je kritériem hypotetický zkušený (tzv. optimální) pozorovatel, tedy myšlená osoba, která zahrnuje veškerou zkušenost své doby. Je zřejmé, že co je předvídatelné pro konkrétní subjekt, musí být předvídatelné i pro tzv. optimálního pozorovatele (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007 sp. zn. I. ÚS 312/05).

K nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nedostatečné kontrole s nakládáním s majetkem státu, nedostatečné zabezpečení areálu, objekt důležitý pro obranu státu

92. Nejprve nutno podotknout, že vztah žalobkyně a VTÚ jako státního podniku, byl vztahem ryze soukromoprávním, když se VTÚ zavázal pronajmout žalované mimo jiné sklad č. 16 za účelem skladování munice, výbušnin a zbraní. Skutečnost, že účelem nájmu bylo skladování munice, výbušnin a zbraní, neznamená, že se nejedná o vztah soukromoprávní.
93. Podle § 2 odst. 1 ZSP *podnik je státní organizací a právnickou osobou, jejímž prostřednictvím vykonává stát svá vlastnická práva. Podnik provozuje svým jménem a na vlastní odpovědnost podnikatelskou činnost za účelem plnění významných strategických, hospodářských, společenských, bezpečnostních nebo dalších zájmů státu.* Stát tedy neodpovídá za závazky státního podniku vzniklé při jeho podnikatelské činnosti. V případě, že by bylo tvrzeno, popřípadě zjištěno, že odpovědný za škodu je VTÚ, nebyla by dána na straně žalované České republiky pasivní věcná legitimace.
94. Podle judikatury Ústavního soudu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2573/11) i Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2274/2003) vztah ministerstva jako zakladatele státního podniku a státního podniku je vztahem státu v pozici vlastníka státního majetku a subjektu, kterému svěřil právo s majetkem hospodařit. **Ministerstvo při kontrole hospodaření státního podniku podle § 15 ZSP neuplatňuje nad státním podnikem veřejnou moc, nýbrž oprávnění vlastníka kontrolovat nakládání se svým majetkem** (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2274/2003, publikovaný pod číslem R 73/2006).

Výkonem veřejné moci pak není ani nakládání se státním majetkem, a to ani v případě, že při něm dojde k porušení stanovených pravidel (obdobně srov. R 73/2006, popř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2222/2002).

95. Nakládání se státním majetkem není výkonem veřejné moci. Ustanovení § 46 zákona o majetku České republiky stanoví, že: "Škoda vzniklá v důsledku postupů a rozhodování při hospodaření s majetkem podle tohoto zákona není škodou způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Odpovědnost státu za tuto škodu se řídí zvláštními právními předpisy." Zákon o majetku České republiky tedy explicitně vylučuje možnost použití zákona č. 82/1998 Sb. na škodu vzniklou v důsledku postupů a rozhodování při hospodaření s majetkem státu, kam spadá i kontrola hospodaření státních podniků. (srovnej například *usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2573/11, usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 962/08, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 25 Cdo 214/2006, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2011, č. j. 30 Cdo 4039/2010 – 100*).
96. Lze tedy uzavřít, že případná nedostatečná kontrola s nakládáním majetku státu, s nímž hospodařil VTÚ, a jeho nedostatečné zabezpečení, není výkonem státní moci, a nejedná se o nesprávný úřední postup podle OdškJ.

Objekt důležitý pro obranu státu

97. Podle 29 odst. 2 písm. c) Zákona o obraně ČR jsou objekty důležité pro obranu ČR dále pozemky a stavby, k nimž výkon vlastnického práva státu a jiných majetkových práv státu vykonává ministerstvo nebo právnická osoba jím zřízená nebo založená. Dotčený areál byl tedy objekt důležitý pro obranu státu.
98. V souladu s § 6 odst. 2 písm. c) Zákona o obraně ČR ministerstva a jiné ústřední správní úřady k zajišťování obrany státu v oboru své působnosti odpovídají za výběr objektů důležitých pro obranu státu a v součinnosti s jejich vlastníky a provozovateli za zabezpečení jejich použití k zajišťování obrany státu. Co se týče ochrany těchto objektů, podle § 44 odst. 1 Zákona o obraně ČR k ochraně objektu důležitého pro obranu státu před negativními účinky okolí nebo k ochraně okolí před negativními účinky objektu důležitého pro obranu státu může ministerstvo po předchozím projednání s místně příslušným orgánem územního plánování stanovit ochranné pásmo. Opatřením obecné povahy ministerstvo stanoví hranice ochranného pásma a v ochranném pásmu zakáže nebo omezí některé činnosti z důvodu zabezpečení objektu důležitého pro obranu státu, k jeho ochraně před účinky vnějších vlivů, nepředvídatelných stavů, havárií nebo poruch, pro zabezpečení jeho spolehlivého provozu a k ochraně života, zdraví osob nebo majetku. Zákon o obraně ČR nestanovil žádnou minimální úroveň zabezpečení objektů důležitých pro obranu státu, neukládal státu ani povinnost tyto zabezpečit. Dotčený areál přitom sloužil primárně ke komerčním účelům (pronájem skladů), nikoli vojenským, a objekt důležitý pro obranu státu, byl toliko z důvodu, že vlastnické právo vykonává právnická osoba zřízená MO.
99. V roce 2006 byl muniční sklad rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky prohlášen za nepotřebný, na přelomu let 2006 a 2007 bylo vydáno rozhodnutí MO o převodu práva hospodařit s areálem na státní podnik VOP – 026 Šternberk, a veškerá munice ve vlastnictví Armády České republiky byla převezena do ostatních muničních základen. Podle § 2 odst. 1 Zákona o ozbrojených silách jsou vojenské objekty objekty důležité pro obranu státu, které slouží MO, Armádě ČR a Hradní stráži k zabezpečení výcviku, ubytování vojáků v činné službě, uskladnění, uložení, ošetřování a opravám vojenského materiálu nebo slouží k zabezpečení jejich úkolů. Vojenské objekty jsou majetkem státu. Hospodaření s nimi přísluší ministerstvu a jím zřízeným organizačním složkám státu. Z uvedené definice platí, že každý vojenský objekt byl objektem důležitým pro obranu státu, avšak ne každý objekt důležitý pro obranu státu musel být vojenským

- objektem, neboť musel současně splňovat podmínky podle § 2 odst. 1 Zákona o ozbrojených silách (příčemž v daném případě nebyla splněna podmínka, že sloužila k zabezpečení úkolů jmenovaných složek). Zákon o ozbrojených silách navíc nestanovoval povinnost ochrany vojenských objektů (ani náležitosti na jejich zabezpečení), natož objektů důležitých pro obranu státu.
100. Skutečnost, že nebylo zřízeno ochranné pásmo, tak není nesprávným úředním postupem a ze samotné skutečnosti, že se jednalo o objekt důležitý pro obranu státu žádné, žalobkyní navrhovaná Odpovídající opatření nevyplývají.
 101. Soud považuje za nutné poukázat na to, že žalobkyně zcela nesprávně užívá pojem „**vojenský materiál**“, resp. si tento pro potřeby její argumentace nesprávně vykládá a následně tento nesprávný výklad používá pro její další argumentaci. Právní úprava k 16. 10. 2014 užívala dvě definice tohoto pojmu. V § 2 odst. 7 Zákona o ozbrojených silách byl pojem definován jako vojenská výstroj, vojenská výzbroj, vojenská technika a určená technická zařízení, které jsou užívány k plnění nebo zabezpečení úkolů ozbrojených sil České republiky. Takový vojenský materiál se ve skladu č. 16 nenacházel, neboť se jednalo o majetek ve vlastnictví žalobkyně, který nebyl užíván k plnění nebo zabezpečení úkolů ozbrojených sil České republiky.
 102. Z uvedeného plyne, že se nemohlo jednat o „vojenský materiál“ ve smyslu tohoto zákona, neboť zbraně, střelivo a munice uložené ve skladu č. 16 byly z části ve vlastnictví žalobkyně a z části ve vlastnictví společností, s nimiž žalobkyně uzavřela kupní smlouvy a materiál jim do doby jeho převzetí skladovala. Z § 1 Zákona o ozbrojených silách vyplývá, že tento zákon upravuje postavení, úkoly a členění ozbrojených sil České republiky (dále jen „**ozbrojené síly**“), jejich řízení, přípravu a vybavení vojenským materiálem, použití vojenské zbraně vojáky v činné službě a náhradu škody. Proto definici vojenského materiálu podle § 2 odst. 7 Zákona o ozbrojených silách nelze vztahovat na materiál, s nímž obchodovala žalobkyně v rámci její podnikatelské činnosti, a který měla uskladněn ve skladu č. 16. To platí i pro podmínky užívání a označování vojenského materiálu podle § 31 Zákona o ozbrojených silách. Tedy Zákon o ozbrojených silách na žalobkyní skladovaný materiál nedopadá.
 103. Další definice pojmu „vojenský materiál“ byla obsažena v § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem (dále též jako „**ZOVM**“), který za vojenský materiál označoval výrobky, jejich součásti a náhradní díly, které jsou vzhledem ke svým charakteristickým technicko - konstrukčním vlastnostem posuzovány jako zkonstruované nebo přizpůsobené pro použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech, nebo jsou hromadně v těchto složkách užívány k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu [§ 5 odst. 1 písm. a) ZOVM], stroje, zařízení, investiční celky, technologie, programové vybavení, technická dokumentace nebo návody vyrobené, upravené, vybavené, zkonstruované nebo přizpůsobené pro vojenské použití, zejména pro vývoj, výrobu, kontrolu a zkoušení dalších výrobků, jejich součástí a náhradních dílů uvedených v písmenu a) [§ 5 odst. 1 písm. b) ZOVM], a také služby poskytované v souvislosti s vojenským materiálem uvedeným v odstavci 1, zejména provádění oprav, úprav, jakož i poskytování informací, vysílání a přijímání odborníků za účelem výzkumu, vývoje, konstrukce, výroby, úprav, oprav, údržby, použití a ovládání vojenského materiálu (§ 5 odst. 2 ZOVM). Uvedená definice však sloužila pouze pro účely citovaného zákona, který upravoval podmínky provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a působnost orgánů státní správy v této oblasti (§ 1 odst. 1 ZOVM).
 104. Z působnosti zákona bylo výslovně vyloučeno jeho použití pro vývoz nebo nakládání s vojenským materiálem ozbrojenými silami ČR (§ 3 S ZOVM); zákon se tak použil pro obchodování s vojenským materiálem (jak definován v § 5 odst. 1, 2 SZ ZOVM) soukromými subjekty (§ 6 odst. 1 ZOVM). Již neřešil podmínky ukládání a skladování vojenského

materiálu. Pro Českou republiku zde byly uloženy povinnosti pouze stran povolení obchodu s vojenským materiálem (§ 6 a násl. ZOVM), jejichž porušení žalobkyně ani netvrdila.

105. Je také nepravdivé tvrzení žalobkyně, že v nájemní smlouvě bylo uvedeno, že ve skladu č. 16 (a dalších skladech pronajatých žalobkyní) byl skladován převážně vojenský materiál nikoli civilní zbraně. Ze znění *nájemní smlouvy ze dne 29. 7. 2011* se toliko podává, že účelem smlouvy bylo „užívání předmětu nájmu podle ustanovení čl. 4 této nájemní smlouvy k těmto činnostem nájemce: skladování munice, výbušnin a zbraní dle zákona č. 119/2002 Sb., zákona č. 99/1995, zákona č. 341/2001 Sb. a zákona č. 310/2006 Sb.“; o skladování vojenského materiálu *nájemní smlouva* nehovořila.
106. Žalobkyní navrhované zabezpečení spočívající v uvedených Odpovídajících opatřeních žádný právní předpis nestanoví, a v případě, že by stanovil, tato opatření by musela zajistit žalobkyně, jako vlastník skladovaného materiálu a držitel příslušných koncesí, nikoli VTÚ nebo stát.

Dozor při uskladnění vojenského materiálu

107. Jak bylo uvedeno výše žalobkyně ve skladu č. 16 neskladovala vojenský materiál podle Zákona o ozbrojených silách. SZaS, pokud používal pojem vojenský materiál, odkazoval na ZOVM, který však upravuje podmínky provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a působnost orgánů státní správy v této oblasti (§ 1 odst. 1 ZZOVM), nikoli jeho skladování.
108. Povinnost řádného zabezpečení skladovaného materiálu tížila žalobkyni. Případná kontrola nad dodržováním zákona podle § 75 SZaS, popřípadě vyhlášky č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin, a následná opatření by tak směřovala vůči žalobkyni, nikoli VTÚ. Žalobkyně pochopitelně netvrdí, že by porušovala SZaS nebo zmiňovanou vyhlášku. VTÚ však nebyl vlastníkem skladovaného materiálu, a netížila jej žádná zákonná povinnost zabezpečit skladovaný materiál, ani předmětný areál osobními a elektronickými prostředky včetně kamerového zabezpečení. Měla-li žalobkyně za to, že areál není zabezpečen odpovídajícím způsobem podle právních předpisů, neměla jako osoba odpovědná za zabezpečení skladovaného materiálu vůbec v dotčeném areálu uvedené zbraně a střelivo skladovat. V případě, že této své povinnosti z jakéhokoli důvodu nedostála, nemůže se domáhat náhrady škody po České republice s tím, že stát dostatečně neplnil svoji (jakoukoli) kontrolní činnost. Osoba, jež se dopustí protiprávního jednání, které má za následek škodu na jeho majetku, nemůže tuto škodu požadovat po státu, že jej řádně nekontroloval.

Nedbalý stavební a požární dozor

109. Odpovědnost podle OdškZ nezakládá ani tvrzení žalobkyně, že vojenský stavební úřad měl zanedbat svoji povinnost vykonávat stavební dozor. Podle § 16 odst. 2 písm. a) stavebního zákona má vojenský stavební úřad příslušnost u staveb důležitých pro obranu státu, které slouží nebo mají sloužit k zajištění obrany státu. Žalobkyně v tomto případě s odkazem na § 6 až 11 vyhlášky č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin, a na zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, dovozovala, že podřízený stavební úřad měl povinnost stanovit taková nezbytná technická opatření, která měla zajistit, aby byl garantován nerušený výkon účelu daných staveb - tedy skladování vojenského materiálu v rámci kolaudačního povolení kontrolovat, zda jsou předmětné stavby (a to též stavby plotů a ochranných prostředků kolem areálu vůbec) v takovém technickém stavu, aby bylo minimalizováno jak požární riziko, tak vniknutí třetích osob do areálu a skladů. K výzvě soudu k doplnění tvrzení žalobkyně v podání ze dne 18. 6. 2024 uvedla, že instalace kamerového systému je nejen adekvátním a

potřebných prostředkem zabezpečení, ale jde rovněž o prostředek používaný v ostatních objektech důležitých pro obranu státu (či obecně objektů strategického významu).

110. Žádný s žalobkyní zmiňovaných předpisů však instalaci kamerového systému, respektive žalobkyní požadovaných Odpovídajících opatření nepožaduje. Zcela bez významu pro toto řízení je, jakým způsobem byly zajištěny jiné muniční areály v ČR, zejména sklad v Květně. Podstatné je, jak byl uložen skladovaný materiál v předmětném areálu, bylo to v souladu s právními předpisy, a kdo je případně porušil. Vyhláška č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin v § 6 odst. 7 toliko uvádí, že sklad nebo soubor skladů je organizace povinna zajistit oplocením vysokým nejméně 2,2 m. Pokud se použije pletivo, může být velikost oka nejvíce 0,05 m, s nástavbou dvou řad ostnatého drátu. Uvedené ustanovení se nevztahuje u výrobce na sklad nebo soubor skladů, který je umístěn uvnitř oploceného prostoru provozovny. Povinnost zajistit uvedené oplocení dopadá na organizaci, kterou jsou podle § 3a zákona č. 61/1988, o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, který citovaná vyhláška provádí, právníké osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, pokud vykonávají některou z činností uvedených v části druhé nebo třetí tohoto zákona, tedy žalobkyně. Ta pak ani netvrdí, že oplocení skladu č. 16 uvedené požadavky nesplňovalo. Nutno tedy zopakovat, že to byla žalobkyně jako držitel příslušných oprávnění a koncesí a vlastník skladovaného materiálu, která měla zajistit jeho uložení a skladování v souladu s právními předpisy. Pokud této své povinnosti nedostála, soud opakuje, že se nemůže domáhat náhrady škody po státu s tím, že ji řádně nekontroloval.
111. Pro úplnost k tomuto bodu soud dodává, že podle uzavřené nájemní smlouvy, to byl nájemce, kdo byl povinen provést opravu oplocení včetně stávajících bran kolem ochranného pásma všech pronajatých skladů. **Činnost nájemce pak musela být v souladu s příslušnými ustanoveními zákonů o požární ochraně, o ochraně ovzduší, půdy a vod a souvisejícími vyhláškami a předpisy.**
112. Žalobkyně dále tvrdí, že nebyl prováděn **požární dozor**.
113. Žalobkyně tvrdila, že absence jakéhokoli požárního dozoru měla tyto následky: (i) nebyla prováděna kontrola plnění požárního řádu VTÚ (ii) absenci profesionální vojenské hasičské jednotky a současně absolutní absenci připravenosti běžné jednotky HZS ZK na zásah v areálu, (iii) vzájemnou neinformovanost VTÚ, s.p. a HZS ZK, včetně neznalosti skladovaného materiálu a požárního řádu vlastníka areálu, (iv) zcela nedostatečnou ostrahu a zabezpečení umožňující pozdní zjištění požáru i vniknutí jakýchkoli osob, které mohly založit požár,
114. Z tvrzení žalobkyně se však žádný nesprávný úřední postup nepodává. I pokud by k porušení ustanovení na poli požárního dozoru došlo, žalobkyně ani po výzvě podle § 118a odst. 1 o.s.ř. netvrdí, jaká konkrétní opatření a komu by měla být v rámci požárního dozoru uložena, a jak by tato opatření mohla zabránit vzniku škody.
115. V případě bodu (i) žalobkyně po poučení podle § 118a odst. 1 o.s.ř. pouze uvedla, že nebyla prováděna kontrola plnění uvedeného požárního řádu VTÚ, aniž by jakkoli specifikovala, co by touto kontrolou bylo zjištěno, jaká opatření a komu by měla být uložena a jaký vliv to mělo na vznik škody.
116. V případě bodu (ii) soud uvádí, že nebylo povinností zřídit vojenskou hasičskou jednotku. Podle § 65a odst. 4 PožO tam, kde není zřízena vojenská hasičská jednotka, může orgán požární ochrany Ministerstva obrany nařídit zřízení požární hlídky. Nebylo tak povinností a nesprávným úředním postupem, nebyla-li zřízena vojenská hasičská jednotka. Nesprávným úředním postupem též není, pokud o zrušení vojenské hasičské jednotky nebyla HZS ZK informována, neboť žádný právní předpis tuto povinnost nestanovil.

117. V případě tvrzené neinformovanosti HZS ZK ze strany VTÚ žalobkyně po poučení podle 118a odst. 1 o.s.ř. toliko uvedla, že měla za následek neznalost HZS ZK skladovaného materiálu a požárního řádu. Žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje nesprávný úřední postup na poli požárního dozoru, jaký vliv by měla znalost uvedeného na vznik, popřípadě likvidaci škody. Nutno dodat, že i takové doplnění by bylo bez významu za situace, kdy žalobkyně neuplatnila škodu podle § 30 ZIZS. Byla to žalobkyně, která měla krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě předložit návrh na zařazení objektu do skupiny A nebo B podle Zákon o prevenci závažných havárií (v podrobnostech viz níže). VTÚ neměl povinnost informovat HZS ZK o skladovaném materiálu, když se jednalo o materiál ve vlastnictví žalobkyně, kterou také tížily povinnosti k jeho zabezpečení (viz výše). Nelze souhlasit s představou žalobkyně, že by její nárok mohl být založen též tím, že hasičské jednotky neznaly požární řád VTÚ a při hasebním zásahu nepostupovaly v souladu s ním. Požární řád je jednou z předepsaných dokumentací požární ochrany podle § 15 PožO ve spojení s § 31 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o požární prevenci, nikterak nezavazuje HZS podle něj postupovat; nadto má spíše preventivní povahu. Nutno též zopakovat, že se žalobkyně nedomáhá náhrady škody podle § 30 ZIZS.
118. Pokud jde o nedostatečnou ostrahu areálu, žalobkyně ani po poučení podle § 118 a odst. 1 o.s.ř. netvrdí, v čem konkrétně měla být ostraha areálu z pohledu požárních předpisů nedostatečná, z čeho tyto povinnosti vyplývají, a jaký vliv mělo uvedené na vznik škody.
119. I pokud by k porušení ustanovení na poli požárního dozoru došlo, žalobkyně ani po výzvě podle § 118a odst. 1 o.s.ř. netvrdí, jaká konkrétní opatření a komu by měla být v rámci požárního dozoru uložena, a jak by tato opatření mohla zabránit vzniku škody.

Nezpracování do krizového plánu kraje

120. KriZ stanovuje působnost a pravomoc státní orgánů a orgánů územních samosprávných celků a práva a povinnosti právnických a fyzických osob při přípravě na krizové situace, které nesouvisejí se zajišťováním obrany České republiky před vnějším napadením, a při jejich řešení a při ochraně kritické infrastruktury a odpovědnost za porušení těchto povinností (§ 1 odst. 1).
121. Za krizovou situaci se podle § 2 písm. b) KriZ považuje mimořádná událost podle ZIZS, narušení kritické infrastruktury nebo jiné nebezpečí, při nichž je vyhlášen stav nebezpečí, nouzový stav nebo stav ohrožení státu (dále jen „**krizový stav**“). Podle § 2 odst. c) KriZ se krizovým opatřením rozumí organizační nebo technické opatření určené k řešení krizové situace a odstranění jejích následků, včetně opatření, jimiž se zasahuje do práv a povinností osob. Podle § 15 odst. 3 písm. a) nařízení vlády č. 462/2000 Sb. operativní část krizového plánu kraje obsahuje přehled krizových opatření a způsob zajištění jejich provedení.
122. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že krizový plán kraje (obdobné je to i v případě krizového plánu obce s rozšířenou působností, viz §15c nařízení vlády č. 462/2000 Sb.) mimo jiné obsahuje přehled krizových opatření, jež jsou určena k řešení krizové situace. Předpokladem krizové situace však je vyhlášení krizového stavu. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě nedošlo k vyhlášení krizového stavu, tak i v případě, že by výše uvedené krizové plány kraje a obce s rozšířenou působností předmětný areál zapracovaly, postupy obsažené v krizových plánech by se neaplikovaly.
123. Není ani zřejmé, jak by zahrnutí dotčeného areálu do uvedených dokumentů mohlo následek, který nastal, změnit anebo zmírnit. Žalobkyně ani přes opakované výzvy k doplnění tvrzení podle § 118a odst. 1 o.s.ř., neuvedla, jak měl být předmětný areál zapracována do krizových plánů a jaký vliv by to mělo na vznik škody. Když v podání ze dne 7. 4. 2025 odkázala na svá předchozí nedostatečná tvrzení s tím, že toliko dodala, že by uvedené vedlo k likvidaci

požáru v jeho zárodku, aniž by uvedla, na základě čeho dospěla k takovému závěru. V tomto případě též nutno opakovaně dodat, že žalobkyně netvrdí, v čem byl hasební zásah nesprávný a náhrady škody podle § 30 ZIZS se nedomáhá. Záhadou pro samotný soud pak zůstává, jak by se na hasebním zásahu mohlo projevit zapracování areálu do příslušných krizových plánů, když jejich realizace je podmíněna vyhlášením krizového stavu. Pomineme-li nouzový stav, který vyhláší vláda, a stav ohrožení státu (ten dokonce Parlament), pak přichází v úvahu stav nebezpečí, který je oprávněn vyhlásit hejtman kraje (§ 3 odst. 3 KriZ), rozhodnutí o stavu nebezpečí se vyhláší ve Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřad a nabývá účinnosti okamžikem, který se v něm stanoví (§ 3 odst. 6 KriZ). Žalobkyně by navíc musela tvrdit, jak konkrétně měl být areál zanesen do krizového plánu, jaký přesně vliv tato skutečnost měla mít na vznik škody, čeho mělo být zanesením krizového plánu dosaženo apod. Jelikož se však nejednalo o krizovou situaci ve smyslu § 2 písm. b) KriZ, KriZ a potažmo i krizový plán by se neaplikoval.

Prevence závažných havárií

124. Mírně řečeno liché je tvrzení žalobkyně, že stát porušil svou povinnost podle Zákona o prevenci závažných havárií (přičemž žalobkyně současně tuto námitku blíže nekonkretizuje). Podle § 5 odst. 1 Zákon o prevenci závažných havárií, předkládá provozovatel krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení objektu do skupiny A nebo B. Podle odst. 3 krajský úřad po posouzení návrhu na zařazení do skupiny A nebo B vydá rozhodnutí o zařazení objektu nebo zařazení do skupiny A nebo skupiny B.
125. Podle § 2 písm. a) Zákon o prevenci závažných havárií se za provozovatele považuje právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která užívá nebo bude užívat objekt nebo zařízení, v němž je nebo bude vyráběna, zpracovávána, používána, přepravována nebo skladována nebezpečná látka v množství stejném nebo větším, než je množství uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu v části 1 sloupci 1 tabulky I nebo tabulky II, nebo který byl zařazen do skupiny A nebo skupiny B rozhodnutím krajského úřadu. Za provozovatele je tedy nutno považovat žalobkyni. Povinnost podle § 5 odst. 1 Zákon o prevenci závažných havárií tedy nemohla tížit MV, a MV nemohlo porušit své povinnosti plynoucí ze Zákon o prevenci závažných havárií.
126. Byla to tak žalobkyně, která jako provozovatel byla povinna zpracovat seznam, v němž je uveden druh, množství, klasifikace a fyzikální norma všech nebezpečných látek umístěných ve skladu č. 16 [ev. dalších skladech; § 3 odst. 1 písm. a) *Zákona o prevenci závažných havárií*]; přijmout všechna nezbytná opatření k prevenci závažných havárií a omezení jejich následků na zdraví a životy lidí, hospodářská zvířata, životní prostředí a majetek [§ 3 odst. 1 písm. b) *Zákona o prevenci závažných havárií*], na základě seznamu navrhnout zařazení skladu č. 16 do příslušné skupiny v případě, kdy množství nebezpečné látky umístěné ve skladu č. 16 je stejné nebo větší, než je množství uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu v části 1 sloupci 1 tabulky I nebo tabulky II [§ 3 odst. 1 písm. c) *Zákona o prevenci závažných havárií*], pokud je ve skladu č. 16 umístěno více nebezpečných látek v množství menším, než je uvedeno v příloze č. 1 k tomuto zákonu v části 1 sloupci 1 tabulky I nebo tabulky II, provést součet poměrných množství umístěných nebezpečných látek podle vzorce uvedeného v příloze č. 1 k tomuto zákonu v části 2 [§ 3 odst. 1 písm. d) *Zákona o prevenci závažných havárií*].
127. Na základě shora uvedeného je pak argumentace, že VTÚ nestanovil podmínky oplocení a elektronické ostrahy a připustil nepřítomnost kamerového systému ochrany uvnitř areálu, zcela zcestná, když to byla žalobkyně, který měla v souladu s § 3 Zákona o prevenci závažných havárií povinnost tyto (či jiná) opatření přijmout.
128. Předmětný objekt nebyl z bezpečnostního hlediska identifikován, neboť žalobkyně nesplnila povinnost zařazení předmětného skladu do příslušné skupiny. Z výše uvedených důvodů tedy ani nemohly být realizovány příslušné úkony, jejichž absence je ze strany žalobkyně státu

vytýkána. Stejně tak, i pokud by dotčený areál byl za takový objekt považován, nezabránilo by to vzniku škodné události, neboť ta byla způsobena agenty GRU.

129. Nedůvodná je též námitka žalobkyně, že působnost MO je ve věci dána, neboť areál byl věcným prostředkem k obraně státu. Podle § 2 odst. 4 Zákona o obraně ČR věcnými prostředky jsou movité a nemovité věci ve vlastnictví státu, územních samosprávných celků a právnických a fyzických osob nebo jimi poskytované služby, které lze využít v zájmu zajišťování obrany státu. Podle § 6 odst. 1 písm. d) Zákona o obraně ČR MO k zajišťování obrany státu vede soubornou evidenci věcných prostředků určených k zabezpečení ozbrojených sil navazujících na evidenci vedenou územními vojenskými správami. Podle § 7a písm. e) a f) Zákona o obraně ČR obecní úřady obcí s rozšířenou působností k zajišťování obrany státu provádějí výběr vhodných věcných prostředků a kontrolu určených věcných prostředků; výběrem vhodných věcných prostředků mohou vydáním plné moci pověřit určené pracovníky ústředních správních úřadů, jiných správních úřadů nebo subjektů hospodářské mobilizace, pokud o věcné prostředky požádaly, a jejich následnou kontrolou mohou vydáním plné moci pověřit určené pracovníky ústředních správních úřadů a jiných správních úřadů [písm. e)]; rozhodují o určení věcných prostředků pro účely zajišťování obrany státu podle druhu a množství v souladu s požadavkem vyplývajícím ze schválených plánů obrany státu; k tomuto účelu provádějí rozpis věcných prostředků podle druhu a množství na další obce ve svém správním obvodu stanoveném zvláštním právním předpisem (dále jen "obvod") [písm. f)]. Zákon o obraně ČR však nestanovuje, jak by mělo MO, ev. VTÚ o věcné prostředky státu (byl-li areál vůbec vybrán za takový prostředek) hospodařit, resp. že by vyžadovaly způsob hospodaření odlišný od způsobu uvedeného v § 14 Zákona o majetku ČR. Pouze z toho, že by areál měl být považován za věcný prostředek k obraně státu (neboť jde o nemovitou věc ve vlastnictví státu), který lze využít v zájmu zajišťování obrany státu, nelze dovodit, že je ve vztahu ke skladu č. 16 dána odpovědnost MO ve smyslu OdšKZ v důsledku tvrzeného nesprávného úředního postupu. Žalobkyně navíc netvrdí, v čem přesně by jí případným nesprávným posouzením měla vzniknout škoda, neboť Zákon o obraně ČR podmínky zabezpečení a zajištění věcných prostředků k obraně státu nestanovuje, a ke vzniku škody navíc došlo jiným způsobem.

Ověření padělaných cestovních dokladů

130. Co se týče tvrzení, že bezpečnostní orgány MV neprovedly ověření padělaných cestovních dokladů označených pachatelů, jež se podíleli na výbuchu skladu č. 16 a tyto nezadržely po příletu na území České republiky, ačkoliv tak učinit měly a mohly, a že MV mohla tyto informace zjistit z informačních systémů Schengenského prostoru a použít program na rozpoznání obličejů.
131. V tomto případě je nutné se nejprve zastavit nad žalobkyní uvedeného spojení padělaný cestovní doklad. Zjednodušeně lze za padělaný cestovní doklad považovat úmyslné vytvoření nepravého cestovního dokladu, který nebyl vydán oprávněným orgánem. Obecně lze rozlišit dva způsoby padělání cestovního dokladu (i) padělání, tedy vytvoření zcela falešného dokladu, (ii) pozměnění, tedy zásah do pravého dokladu, například změna jména. Výše uvedení příslušníci GRU při vstupu do ČR nepoužili padělané cestovní doklady Tádžikistánu a Moldavska, ale cestovní doklady vydané Ruskou federací na jména Boširov a Petrov s italským, respektive francouzským turistickým vízem, a tedy se nejednalo o padělané cestovní doklady, byť v nich nebyla uvedena jejich pravá jména, ale byla vydána v rámci plnění jejich zpravodajských úkolů příslušnými orgány. V takovém případě nebylo lze jejich pravou identitu odhalit. Nutno dodat, že VTÚ je sice státní podnik, ale nemá žádné zákonné pravomoci ohledně možné lustrace fyzických osob prostřednictvím policie nebo zpravodajských služeb.

Nesprávný hasební zásah a likvidační práce

132. Podle § 30 odst. 1 ZIZS stát odpovídá za škodu způsobenou právníky a fyzickými osobám vzniklou v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám nebo způsobil havárii. § 30 odst. 5 ZIZS právo na náhradu škody s uvedením důvodů je třeba uplatnit písemně u příslušného krajského úřadu do 6 měsíců od doby, kdy se právníká nebo fyzická osoba o škodě dozvěděla, nejdéle do 5 let od vzniku škody, jinak právo zaniká. Podle § 2 písm. b) ZIZS se pro účely tohoto zákona rozumí mimořádnou událostí škodlivé působení sil a jevů vyvolaných činnostmi člověka, přírodními vlivy, a také havárie, které ohrožují život, zdraví, majetek nebo životní prostředí a vyžadují provedení záchranných a likvidačních prací. Podle § 2 písm. c) ZIZS záchrannými pracemi se rozumí činnost k odvrácení nebo omezení bezprostředního působení rizik vzniklých mimořádnou událostí, zejména ve vztahu k ohrožení života, zdraví, majetku nebo životního prostředí, a vedoucí k přerušení jejich příčin. Podle § 2 písm. d) ZIZS likvidačními pracemi se rozumí činnosti k odstranění následků způsobených mimořádnou událostí
133. V ZIZS je obsažena speciální odpovědnost státu za škodu k odpovědnosti podle OdškZ. V tomto případě, by žalobkyně musela tvrdit, jak přesně měla jednotka HZS postupovat, co měla správně činit; musela by současně prokázat, že by toto jiné jednání vedlo k odlišnému následku, než který nastal, a jaká konkrétní škody jí vznikla. Pro uplatňování nároku na náhradu škody pak je předepsaná písemná forma, náležitosti, které musí obsahovat, a také lhůta, ve které musí být tento nárok uplatněn, jinak zaniká.
134. Žalobkyně se domáhá náhrady škody ve smyslu § 13 odst. 1, 2 OdškZ. Sama vyloučila, že by uplatňovala nárok na náhradu škody podle § 30 ZIZS, a přes výzvu soudu svá tvrzení v tomto případě nedoplnila. Žalobkyně by musela tvrdit, jaká konkrétní škoda jí vznikla v *příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi, tedy jak* měly jednotky HZS postupovat, v čem byl hasební zásah nesprávný, jaká škoda vznikla neumožněním podílet se na likvidačních pracích, a musela by tvrdit a současně prokázat, že by tento jiný a správný postup vedl k odlišnému následku, než který nastal. To však žalobkyně nečinila, omezila se pouze na obecné a nicneříkající konstatování, že zasahující jednotky dostatečně nevyhodnotily přijaté oznámení o požáru v areálu VTÚ, a nehasily začínající požár, měly si být vědomi obsahu skladů v areálu, a dle toho zvolit způsob likvidace požáru (žalobkyně neuvádí jaký). Došlo dále k porušení povinnosti zasáhnout řádně a adekvátně. Nic též nebránilo umožnit žalobkyni podílet se na likvidačních pracích a zajistit si k dalšímu využití odvoz té munice, která nebyla požárem a následným výbuchem dotčena
135. Soud tak při jednání dne 21. 3. 2025 i písemně vyzval žalobkyni podle § 118a odst. 1,3, aby svá tvrzení mimo jiné doplnila v případě, že se domáhá také náhrady škody, která jí měla vzniknout se záchrannými a likvidačními pracemi, musí jednoznačně a konkrétně specifikovat: (i) jaká byla bezprostřední příčina vzniku škodní události; (ii) jaká přesně škoda vznikla v důsledku záchranných a likvidačních prací a nikoli v důsledku havárie samotné, tj. jednoznačně oddělit škodu vzniklou havárií a škodu vzniklou v důsledku záchranných a likvidačních prací; (iii) v jaké výši jí vznikla škoda v souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi, jak se rozsah této škody odlišuje od škody, která měla být zapříčiněna jiným nesprávným úředním postupem (např. nedostatečné zabezpečení areálu, jeho nezanesení do krizových plánů apod.), v jaké výši tato škoda vznikla; (iv) jak byla tato škoda způsobena v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi; (v) zda tento nárok uplatnila u příslušného orgánu.
136. Žalobkyně na uvedenou výzvu reagovala podáním ze dne 7. 4. 2025 s tím, že se ve vztahu k zásahu hasičských záchranných jednotek nedomáhá náhrady škody, která jí měla vzniknout

- v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi, tj. touto žalobou neuplatňuje nárok ve smyslu § 30 ZIZS. Dále uvedla, že s ohledem na zjištěné skutečnosti dále netvrdí, že by se zasahující jednotky dostavili na místo zásahu pozdě, žádné konkrétní skutečnosti, v čem měl proběhlý zásah být nesprávný, a jak měl být proveden, neuvedla. Žalobkyně též neuvedla, jaká jí měla vzniknout škoda v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi, a že tuto škodu ve výše uvedené lhůtě uplatnila u příslušného orgánu.
137. Za této situace se již soud dále průběhem zásahu (prováděním záchranných a likvidačních prací) nezabýval, neboť žalobkyně tento nárok v podané žalobě neuplatnila, a vzhledem k tomu, že netvrdila, že by jej uplatnila ve lhůtě podle § 30 odst. 5 ZIZS, tak zanikl. Bez významu pro projednávanou věc pak je, že argumentaci nesprávným hasebním zásahem použila žalobkyně pro ilustraci nepřipravenosti složek HZS a IZS, čímž měla ČR porušit své povinnosti, což vedlo ke vzniku škody žalobkyni. Žalobkyně však nesprávný hasební zásah (nesprávný postup) jednotek IZS přes výzvu soudu nijak nespecifikovala a zůstala tak u obecných tvrzení (zásah proběhl bez znalosti obsahu skladu atd, bez předchozích informací o objektu zasaženým požárem, bez znalosti požárního řádu VTÚ, jednotky neměly předem připravený plán zásahu pro tento typ havárie, a z těchto důvodů k žádnému hasebnímu zásahu nedošlo). Žalobkyně však přes výzvu neuvádí, v čem konkrétně byl postup nesprávný, a jak měly zasahující jednotky s ohledem na výše uvedené postupovat.
138. V případě, že se žalobkyně nedomáhala a nedomáhá náhrady škody v souladu s ustanovením § 30 ZIZS, a tento nárok tak zanikl, je bez významu pro rozhodnutí věci, jak probíhal zásah a následná likvidace, zda bylo žalobkyni na této likvidaci umožněno se podílet (použít nezničenou municí), zda zasahující jednotky znaly požární řád VTÚ, a při hasebním zásahu nepostupovaly v souladu s ním, zda znaly složení skladované munice, zda se jednalo o vojenskou hasičskou jednotku či nikoli, popřípadě jaká jednotka byla k zásahu volána a zda něj byla řádně vycvičena, zda probíhala cvičení jednotek IZS, zda byly vyhotoveny koncepční systémy koordinace jednotlivých složek IZS apod.
139. S ohledem na výše uvedené soud podanou žalobu zamítl, neboť žalobkyně v průběhu řízení přes opakované výzvy nepředložila taková tvrzení, z kterých by plynula odpovědnost státu za vzniklou škodu.

Náhrada nákladů řízení

140. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal zcela úspěšné žalované právo na jejich plnou náhradu, a to ve výši ve výši 9 900 Kč. Tuto náhradu tvoří paušální náhrada hotových výdajů nezastoupeného účastníka podle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (dále jen „vyhláška“) za 33 úkonů po 300 Kč (podle § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky za vyjádření ze dne 27. 4. 2018, vyjádření ze dne 2. 5. 2018, vyjádření ze dne 5. 9. 2018, vyjádření ze dne 19. 9. 2018, vyjádření ze dne 8. 2. 2019, vyjádření ze dne 13. 2. 2019, vyjádření ze dne 16. 4. 2019, vyjádření ze dne 29. 4. 2019, vyjádření ze dne 15. 10. 2021, vyjádření ze dne 18. 10. 2021, vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 19. 1. 2023, vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 24. 1. 2023, vyjádření ze dne 9. 8. 2023, vyjádření ze dne 15. 8. 2023, vyjádření ze dne 4. 3. 2025, vyjádření ze dne 4. 3. 2025, vyjádření ze dne 5. 3. 2025, vyjádření ze dne 20. 3. 2025, vyjádření ze dne 22. 4. 2025, vyjádření ze dne 21. 5. 2025 a podle § 1 odst. 3 písm. c) vyhlášky za účast na jednání ve dnech 22. 10. 2018, 26. 3. 2021, 24. 11. 2022, 28. 11. 2023 – 2 úkony, neboť jednání bylo zahájeno ve 13.05 hodin a skončeno v 15.25 hodin, 13. 2. 2024 – 2 úkony, neboť jednání bylo zahájeno ve 13.10 hodin a skončeno v 15.55 hodin, 21. 6. 2024 – 2 úkony, neboť jednání bylo zahájeno ve 13.00 hodin a skončeno v 15.25 hodin, 21. 3. 2025, 29. 5. 2025, 25. 6. 2025 – 2 úkony, neboť jednání bylo zahájeno ve 13.00 hodin a skončeno v 15.33 hodin).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 7. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se oprávněný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 25. června 2025

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce